

LO

PEDRÍS

47

ABRIL 2012

www.lopedris.com *Butlletí trimestral d'informació* **VILAPLANA**

10 anys de la Web de Lo Pedrís: Viviu-la

LO PEDRIS

Edita: Lo Pedris

Coordinació

Carme Abelló
Adela Blasi
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Maria Dolors Mestre Mestre

www.lopedris.com

Composició i Impressió

sbm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

*

FOTOTECA
lámina
núm 35

*

Foto: Josep M. García

Foto: Josep M. García

Editorial

■ La redacció

No descobrirem res si diem que estem en un època econòmicament difícil i que, per tant, hem de fer sacrificis i renúncies tant com a individus com a nivell de tota la societat.

No ens hauria de fer estrany, doncs, que els governs retallin pressupostos i avantatges socials ens tots els àmbits. Ara bé, el que sí que ens hauria de molestar és que les retallades més sensibles siguin en educació i sanitat, i que a la vegada aquestes estiguin fetes a la part baixa del personal que les integren.

Quan es van coneixent els sous desorbitats de directors i alts responsables d'aquestes àrees de serveis, sous que en molts dels casos encara cobren avui en dia, els mestres i el personal sanitari veuen com les seves retribucions baixen considerablement i que els nostres avantatges van desapareixent.

Ja sabem que avui en dia tenir una feina més o menys estable és una mena de luxe, però el que és innegable és que els sacrificis que fan una gran part del personal no es correspon al sacrificis que estan fent els responsables i dirigents.

Ja que ells no semblen recordar-ho, nosaltres faríem bé de no oblidar que són aquests dirigents els que ens han portat fins aquí.

■ ■ ■

Sumari

Editorial	2
Entrevista Quimeta Aymamí Agustench	3-4
Opinió La transició del poble	5
Qüestionari Els porcs senglars	6-7
Rutes per caminar La Cabrafiga	8
De cinema Dictin sentència	9
Assaig La crònica la PP	10-11
Ajuntament	12-13
Vilaplana aprova per unanimitat un pressupost de contenció per enguany	
L'Ajuntament s'adhereix la creació de l'Associació de Municipis per la Independència	
Viatges Una setmana al Japó	14 - 16
D'on és?	17
Vaga 29 F	18 - 19
Alimentació Què vol dir Slow Food?	20 - 21
Salut natural	22
Cuina Temps de calçotades..	23
Alimentació Menjar que no hauries de guardar a la nevera	24
Metereologia Aproximació metereològica de la Mussara	25
TXINC TXENC	26 - 27
Casal Vilaplanenc	28 - 29
Discurs de la festa homenatge dels 30 anys del Casal Vilaplanenc	
Obituari La meva Mare	29
Imatges nadalenques	30-31
L'escola classe les Papallones	31
LA FRESCA	32-33
L'escola	34
Passatemps	35

Quimeta Aymamí Agustench

(89 anys)

Mestressa de casa

“Quan vivia a Vilaplana sortia a caminar una mica i ni que fos baixar pel carrer Major i tornar a casa pel carrer de les escoles, ja respirava aquell aire tant bo. Ara me n’adono més de com em recreava la vista tan sols mirant les muntanyes i els trossos plens d’avellaners.”

La senyora Quimeta es va sorprendre una mica quan se li va proposar ser entrevistada per a Lo Pedrís, però després de la primera impressió hi va accedir de bon grat. Puntuals a la cita, i com si anéssim a veure-la cada dia, de seguida ens va fer passar a la seva saleta i allà va anar fent memòria. De vegades amb una rialla, de vegades emocionada, va anar explicant els seus records:

■ Raquel Virgili

Ja fa una temporada que viu a Tarragona. Com s’hi troba?

Sí, ja fa més de 4 anys que hi visc. La veritat és que m’hi sento bé. Estic a prop dels meus fills i dels meus néts i una dona de la meva edat és el què desitja per sobre de tot.

Però, per a vostè, devia ser un canvi considerable deixar la vida del poble.

La veritat és que hi penso molt, molt, molt... Quan vivia a Vilaplana sortia a caminar una mica i ni que fos baixar pel carrer Major i tornar a casa pel carrer de les escoles, ja respirava aquell aire tant bo. Ara me n’adono més de com em recreava la vista tan sols mirant les muntanyes i els trossos plens d’avellaners. A Tarragona, hi estic bé, però és diferent.

No s’ha arribat a enyorar una mica?

Ara que no em senten els fills, et diré que sí. Com no m’haig d’enyorar si

“El progrés, és clar que és important, però això no s’aconsegueix si les persones no procuren el bé de les altres. Sense això, a la curta o a la llarga fallen coses”

al poble hi he passat tota la vida! Però no m’agrada dir-ho davant d’ells, perquè no vull que es preocupin. Per a mi són els millors fills! Al principi em pujaven al poble més sovint i quan tornàvem a baixar, els dos o tres dies després de tornar a Tarragona la veritat és que ho passava molt malament, perquè m’hi hagués volgut quedar. Però poc a poc m’he anat acostumant a viure a ciutat.

Com va ser que va decidir-se a venir a viure-hi?

Com aquell que diu, ho van decidir els fills per mi. Va ser arran de la mort del meu estimat Sebastià, el meu marit durant tants anys. Estàvem molt units i la seva absència em resultava insuportable. Així que els nostres fills, el Josep i el Joan, van considerar que el més assenyat era anar a viure amb ells. I em van ajudar a instal·lar-me a casa del Josep, que el Joan ja tenia, i té, la seva pròpia

família. I la veritat és que va ser un gran encert, perquè prop d’ells em sento molt tranquil·la i molt a gust. A més a més, a Vilaplana no em queda família directa. Bé, sí, el meu nebot Ernest, que és una molt bona persona i viu a prop de casa, però ell ja tenia prou amb la seva feina i amb la seva pròpia família, com per haver d’encarregar-se de la tia.

Com és el seu dia a dia, a Tarragona?

Ara tranquil del tot. Haig de cuidar la meua salut i surto poc de casa. A passejar cada dia amb la persona que em cuida i cada diumenge el passo amb el Joan i la Maria i els néts, és clar. El Josep és el rector de la Parròquia de Sant Fructuós i allà vaig conèixer unes senyores amb les que vaig fer amistat i sortíem a donar tomets. Ara elles venen a casa quasi cada tarda i xerrem una estona. I cada setmana vaig a l’església.

I la deuen acompanyar tots els seus records.

I tant! Tota una vida de records. De la meua joventut, de quan el Sebastià i jo ens vam casar, de la nostra casa del poble... Però el millor record, i el que em ve més sovint a la memòria, és el de la meua vida al costat del meu marit. Era una boníssima persona que sempre va procurar que als fills i a mi no ens faltés res. El Josep i el Joan, com és natural, també se l’estimaven molt. A vegades diuen que estan molt agraïts al seu pare pel molt que va treballar i es va esforçar perquè ells poguessin estudiar. Però que el què li agraeixen més és que els ensenyés a ser bones persones. I quan diuen això, m’emociono.

També recordo el dia que vam anar a viure a la nostra casa del poble. Acabats de casar no hi vam poder anar, perquè als baixos hi havia una barberia. També abans havia estat estanc, d’aquí li ve el renom antic de *ca l’Estanquera* i el de Joan *Estanquer*, el meu sogre. Van passar uns anys fins que els llogaters no en van marxar. Però tot el que Déu posa a les nostres vides és per a bé. Si hi haguessim pogut anar a viure de seguida, els nostres pares haguessin fet les obres

de la casa ells, a la seva manera. Així, les vam poder fer naltros, tal com les volíem.

El racó de *cal Fulentí*, el carrer ara em sembla que es diu Àngel Guimerà, és el de la meua joventut, on vaig viure amb els meus pares i germans i on hi vaig passar els primers anys de la meua vida de casada. Anys durs però viscuts amb energia i ganes de tirar endavant. Érem pobres, però mai miserables. Encara ara recordo els arrossos amb conill que podíem fer quan el Sebastià anava a cassar. En aquella casa, que aleshores li deien ca l'Aymamí, hi vaig passar mitja vida.

Va ser una nena entremaliada?

Em penso que no. Abans la relació que els fills tenien amb els pares era diferent. Hi havia sentiments de molta estimació, però també de molt de respecte. I s'havia de creure. Jo era la filla petita i recordo com amb els meus pares, cada diumenge sense faltar-ne cap, anàvem a veure els parents més grans: la tia Teresa de cal Moreno; l'oncle Agustench; l'oncle Salvador de cal Bo-ver... Ara els nens van més al seu aire.

Com anècdota, recordo que quan era petita i em preguntaven que voldria ser quan fos gran, sempre responia que voldria ser un gat, perquè tot el dia jeuen. Ves quines coses de dir, ara em fa riure.

Ja vivint a la seva casa del carrer Major, al centre del poble, devien haver viscut moltes històries.

No et creguis, les coses normals entre els bons veïns del tombant. Ara no em ve a la memòria res de curiós. De fet nosaltres hi vam anar a viure el 1960, pel maig. La primera festa que hi vam fer va ser la Primera Comunió del Joan. Recordo que el Sebastià va posar un motor al pou que tenia la casa, que és al costat de cal Serres, i vam tenir aigua corrent ben aviat. Al principi dels anys seixanta es van arreglar les cloaques i es

van empedrar alguns carrers, entre ells el carrer Major i va ser tota una festa, amb un ribell immens d'enciam amb romesco que es va preparar. Encara en sento l'olor!! Eren temps més senzills i humils.

També hi podíem veure passar totes les processons sense sortir de casa.

Però sí que es devien relacionar molt els veïns a les diverses botigues que hi havia llavors al poble.

Abans t'he parlat de *cal Fulentí*, que com bé saps tenia un forn de pa fins no fa massa. Cal fer memòria i recordar que la Dolores, la meua germana gran, estava casada amb el Sisquet del pa, un altre forn i de bona anomenada. Sempre hi vaig estar molt lligada i amb la seva família també. Ara sembla tot molt lluny i en quedem pocs però... els tinc molt presents. Recordo anar a buscar llet a *cal Sinto* o a *ca la Peirona*.

Ah! I *Cal Tuedoro*! Primer estanc i després botiga per trobar-hi una mica de tot, i *cal Gori*, primer amb la Teresina i el Tianet i després amb el Fèlix i la Maria. *Cal Ritu*, quasi davant de casa. I *cal Torero*, que era de la Maria i després se'n va fer càrrec la Montserrat. I em deixo

el tercer forn, el de *ca l'Olla* amb l'Alfredo al capdavant! Cada tres o quatre dies es canviava de forner i així tots podien viure de la seva feina. Feixos amunt, feixos avall! Tot es feia amb llenya del bosc.

Al carrer de la Pujada també hi havia hagut botiga a *ca la Maria Roberta* i després, una mica més avall, la de la Maria Espasa, al costat de *ca la Teresina*.

Uff!! Són molts anys i no em voldria equivocar. Poquet, però hi havia de tot allò que es necessitava i sempre hi havia Reus per anar a comprar.

I per acabar, senyora Quimeta, què pensa quan li anomenen la Vilaplana del futur?

Doncs penso que el poble ha de tirar endavant. I que sent bones persones la nostra gent ho aconseguirà. El progrés, és clar que és important, però això no s'aconsegueix si les persones no procuren el bé de les altres. Sense això, a la curta o a la llarga fallen coses. Hi ha gent que es pensa que quan tanquem els ulls en aquest món, tot s'ha acabat. Quan descobreixin que això no és així, seran més feliços.

■ ■ ■

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

La transició del poble

■ Xavier Joanpere Olivé

A les acaballes de la dictadura franquista el règim es trobava cada vegada més aïllat. Els EEUU volien canvis al sud d'Europa i el desprestigi de les dictadures espanyola i portuguesa amenaçaven els seus interessos econòmics. L'ensurt de la revolta dels clavells a Portugal va posar en guàrdia als nord-americans i les potències capitalistes que volien entrar, amb tot el seu potencial inversor, a la península Ibèrica.

Franco durant uns anys havia estat el vigilant anticomunista per excel·lència del sud d'Europa, però a la dècada dels 70 els nord-americans el varen deixar de costat i així va tenir èxit l'atemptat contra Carrero Blanco, successor natural del dictador.

Franco va acabar els seus dies igual com va començar: matant i silenciant les veus que li eren contràries.

Durant molts anys el dictador i el seu règim havien fet un pacte de sang amb la jerarquia de l'església catòlica, l'exèrcit, l'oligarquia espanyolista i el capitalisme internacional. Així va funcionar el règim durant prop de 40 anys, oferint futbol, "corrides" de braus, processons i cançons de Lola Flores i Manolo Escobar per a distreure la població bastonejada i submissa que havia sobreviscut els anys 60.

Amb la mort del Generalísimo s'obria una nova etapa d'una certa esperança per a la població que havia patit el llarg silenci de la dictadura. Els rovellats forrols de les presons es varen obrir per milers d'empresonats que havia engabiats la tirania i la vida de la gent va sentir un alè d'aire fresc que oxigenava els pulmons d'una oposició que havia patit tota classe de càstigs en l'anonimat de les cel·les o dels paredons.

Juan Carlos I i Adolfo Suárez se'n van encarregar de substituir un règim capitalista tancat en el feixisme més impune per un altre de capitalista amb eleccions que mantinguessin intactes els

privilegis amb tots aquells que Franco havia imitat.

Així doncs, es va iniciar una nova etapa política anomenada transició que tindria el suport de les cúpules franquistes i dels partits que havien estat prohibits fins aleshores. El nou règim introduïa, entre d'altres, conceptes que s'han mantingut: l'energia nuclear, la descentralització de l'estat i el dret a la vaga. L'esquerra antifranguista no va dubtar en signar una constitució que ens sentenciava a la monarquia capitalista i amnistiava unes forces armades que havien actuat contra la República i les seves conquestes socials mentre l'església catòlica havia posat sota el pal·li al dictador.

Durant aquests 30 anys que ens separen d'aquell règim caspós, hem vist com la voluntat i les necessitats dels pobles de la península han estat substituïts per succedanis que han portat a l'estadi actual de les coses, tot quedant un seguit de Causes Pendants que la història no para de recordar-nos en forma d'inventari: la situació de Catalunya i la seva relació amb el món, la degradació d'un territori sobreexplotat, l'agricultura transgènica, els favors a la banca i els seus aliats financers, els privilegis de la cúpula de l'església, la malversació de recursos en l'esport d'elit, la impunitat dels especuladors amb el territori, el malbaratament de recursos econòmics de les forces armades i la seva vinculació amb l'OTAN o la mà estesa cap al capitalisme expansionista internacional en forma de multinacionals.

Aquesta seria la radiografia d'un país que ha volgut ser lliure però que només ha pogut eixamplar les dimensions de la gàbia en la qual el va recloure la dictadura.

Actualment es critica el franquisme però mai les obres que amb ell es varen iniciar i que la "democràcia" va legalitzar tot silenciant els valors i anhels de tot un Poble.

Molta de la classe política i sindical de la transició s'ha homologat amb tots els defectes de les velles castes europees que vetllen més pels interessos del sistema i de la pròpia classe que no pels

interessos dels treballadors, de l'ecologia i la cultura del país.

Amb tot, el poble català ha sabut sempre escoltar la seva veu interior i superar les adversitats i contradiccions internes. Tantes vegades com ha estat presoner s'ha rebel·lat. La seva, la nostra força s'ha manifestat pacíficament sortint al carrer en moments històrics de màxim compromís esdevenint un exemple per al món o a través del violoncel i l'obra de Pau Casals, la poesia i testimoni de Pere Casaldàliga, el missatge pedagògic d'Arcadi Oliveres, el model escolar impulsat pel pedagog Ferrer i Guàrdia, la resistència davant la dictadura d'en Xirínacs, l'exemple de Neus Català o la valentia en la vida i també en la mort de Miguel Núñez.

Arribat aquest moment i analitzant la realitat que ens envolta i les dificultats per avançar, crec que cal una nova transició, ideada i conduïda pel poble, que ens porti a la plena sobirania solidària i que faci que aquelles causes eternament pendents esdevinguin Causes Obertes on el poble sigui l'autèntic protagonista de la seva història.

■ ■ ■

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Àlex Masdeu i Font

Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358

Web: www.picapedrer.com

Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Joan Serra Ferré

És un problema greu i difícil de solucionar. Jo l'única manera que veig per mitigar mínimament la plaga és augmentar el nombre de permisos per a que els caçadors puguin fer més batudes.

Buscar una solució alternativa em sembla difícil. Una possibilitat seria buscar algun tipus de depredador autòcton del porc senglar i reintroduir-lo, però crec que no existeix, perquè ni el temut llop no té la suficient embergadura per plantar-li cara.

Josep Prades

És una llàstima que tinguem tants enemics a la natura i pocs pagesos per cuidar-la. Jo ja tinc 82 anys i ni amb mi i ni amb d'altres com jo ja no cal comptar-hi. Però, i el jovent? Quants joves van a caçar porcs senglars? Si les batudes es fessin més sovint i amb més colles... Potser...

Crec que els que avui en dia cacen ja comencen a ser grandets, ja en comencen a quedar pocs i ja els comencen a pesar les cames. En definitiva, jo diria que hi hauria d'haver més batudes i que hauríem de tenir més colles de caçadors per solucionar-ho

Isabel Ferré Verges

Penso que caldria millorar les mesures que es prenen, com ara avisar bé el veïnat dels pobles quan es fan batudes, fins i tot s'haurien de posar cartells anunciadors del perill que hi ha a la carretera els dies de batudes.

Quant als camps cultivats, sempre he vist que els porcs senglars malmeten el terreny cultivat. Potser ara baixen més a prop del poble, però també podem prevenir les destrosses amb mètodes de tota la vida. Per exemple, una esponja amarada de "gasolina", aquesta olor els repel·leix; o bé mètodes òptics com ara coses lluentes, per exemple: CDs. També he vist que algú utilitza impediments de pas físics com, per exemple, protegir l'hort amb una petita tanca de plàstic, etc.

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places

L'Aleixar
mòbil 689 029 326

L'esperver
Restaurant

C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 044
www.esparver.com
Diumenge nit i dilluns tancat

FORN DE PA I PASTISSERIA

Llauradó

PA CUIT AMB LLENYA
Avgda Dr Vilaseca 10 Avgda Joaquim Mir 11
Tel. 31 54 52 Tel. 81 50 04
REUS L'ALEIXAR

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 ALFORJA

Els porcs senglars

German Moya

En primer lloc, aclarir que és molt difícil trobar solucions a la problemàtica que heu plantejat. Penso que hi ha massa burocràcia a l'hora de caçar porcs senglars. L'administració posa massa restriccions i prohibicions per la seva caça. Penso que s'hauria de poder caçar tot l'any ja que ni ha en excés.

Els motius de la seva proliferació, arreu i en els últims temps, es deu a què el nostre clima mediterrani l'acompanya, a què hi ha molta massa forestal, a què crien molt, de dos a tres cops l'any, a què el pagès ha tingut d'abandonar molts camps de conreu pels motius que tots sabeu. També cal apuntar que aquests animals són molt llestos i saben adaptar-se molt bé a tot. Poden, per exemple, variar la seves rutes quotidianes si intueixen cert perill i, fins i tot, poden canviar els seus hàbits perquè els caçadors no els cacin.

Han aparegut al mercat de la caça un esprais especials anomenats barrera d'olors que sembla ser que molesten i foragiten als porcs senglars.

Gari Mariné Grau

Vaig tenir un accident amb un porc senglar el passat mes de desembre a la carretera que va de La Selva del Camp a Vilaplana. És una carretera per la que passo de 2 a 4 vegades cada dia des de que es va inaugurar, i només havia vist porcs senglars una vegada fa ja alguns anys.

Aquell dia de desembre vaig tenir mala sort i vaig tenir l'accident quan tornava cap a casa amb tota la família cap a les 9 de vespre. Al cap d'unes setmanes un porc senglar amb les seves cries es van creuar de nou amb el meu cotxe (de substitució, ja que el meu encara estava al taller). Afortunadament vaig poder frenar a temps.

Una setmana més tard, vaig ajudar a una noia que també havia tingut un accident en la mateixa zona. Per tant, està clar que la presència de porcs senglars ha augmentat considerablement, com a mínim l'últim any.

Hi ha molts factors que poden donar una explicació del perquè de l'augment de porcs senglars, com pot ser l'abandonament de zones de conreu, que fa que els animals arribin amb més facilitat a zones on abans no hi anaven, els incendis forestals que els obliga a desplaçar-se, noves vies de comunicació que trenquen els passos naturals del ani-

mals, la sequera, etc. i que la suma i naturalesa de tots aquests factors fan que les solucions siguin difícils de proposar, ja que com diu el refrany, no es poden posar portes al camp.

L'únic depredador natural que té el porc senglar és l'home.

Això fa que les possibles solucions a prendre per evitar aquest augment de porcs senglars, estigui relacionada amb l'home i amb la caça. Crec que es podria ampliar la temporada de caça o permetre la caça fora dels vedats de forma temporal i controlada per tal de poder regular de forma natural la població de porcs senglars. He sentit a parlar de solucions que opten més per la química (castració o verins) però crec que són de difícil aplicació o no es pot assegurar que afectin només als porcs senglars.

Mentre no es prengui cap solució, la que jo sí que he pres és la de la prudència a l'hora de conduir i tenir sempre tots els sentis al 100% quan passo per la carretera de La Selva del Camp a Vilaplana.

Servei Oficial:

Lucas

Tallers

Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel. 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

La Cabrafiga

■ Ester Borràs Giol

Sortim de davant del monument al Dip, situat a l'entrada del poble. Aquí hi ha un pal indicador (de plaques verdes) del PR-C 90. Seguirem les indicacions "Barranc de la Dòvia – Capelleta de Sant Isidre" i "Tomb de la Cabrafiga", senyalitzat amb marques de color blau.

Així, doncs, sortim de Pratedip per la carretera seguint, de moment, les marques del PR (franges grogues i blanques). Arribem al primer tomb de la carretera, hi ha un altre pal indicador amb la mateixa llegenda de l'anterior.

Abandonem la carretera i agafem un camí a la dreta que baixa cap al barranc de la Dòvia. Hi ha algun bocí cimentat. Travessem a la riba dreta del barranc i passem entre camps d'olivers i algun fruiter. Aquest camí és el que porta a Masriudoms i conserva algun tram empedrat.

Passem de llarg el trencall anomenat "Camí de les Vinyasses" i que fa el tomb de la serra de Güena. Passem també pel costat de l'anomenada capelleta de Sant Isidre, una coveta en una gran pedra tosca.

Pal indicador: el PR continua cap al coll del Marquès i la font de l'Anxera. Naltros abandonem el PR i seguim les marques blaves del "Tomb de la Cabrafiga", que ens portarà al salt de la Savinosa, pel barranc de la Dòvia i fins al grauet de les Mugues.

Seguim per la vora del barranc fins arribar a una mena de presa petita. Aquí ens enfilem lleugerament cap a la dreta fins a recuperar les marques de color blau. Des d'aquí podem veure a l'altre costat de barranc les restes d'un aqüeducte enganxat a la roca.

Hem recuperat el sender i ens enfilem per agafar alçada respecte al nivell del barranc. Cal dir que tota l'estona ens hem mantingut a la riba dreta.

Ens creuem amb un senderó, que seguim cap a l'esquerra. A baix, tocant

al barranc es veuen les restes del molí d'en Xenca.

Arribem a un pal indicador, que ens fa girar cap a l'esquerra per baixar en direcció al barranc de la Dòvia. Abandonem, per tant, el camí vell de Masriudoms, que segueix recte.

Baixem fins al llit del barranc, el qual hem de travessar a gual, buscant el millor pas en cas que baixi aigua. Som al salt de la Savinosa i uns tolls que fan que el lloc resulti força bonic. Més endavant tornem a travessar el barranc, per tornar a la riba dreta.

Passem per davant d'un edifici. El sender s'ha convertit en pista.

Seguint les marques, al cap d'una estona abandonem el camí i girem cap a l'esquerra per anar a creuar, per última vegada, el barranc de la Dòvia.

Un cop a l'altra banda del barranc, ens enfilem fins arribar sota la carretera. La travessem per un tub ample (i amb una acústica molt curiosa). Tot seguit es passa pel petit túnel de l'antiga carretera.

Seguint les marques blaves, arribem a un altre pal indicador situat al costat d'una pista. A mà dreta ens queda la carretera i a mà esquerra, la pista. Al nostre davant surt un sender desgastat i que s'enfila amb fort pendent per la muntanya: és l'inici del grauet de les Mugues.

Ens anem enfilant encarats al mar

i en direcció a una petita canal que ens queda a mà esquerra.

Pugem per la canal (des d'on, per cert, hi ha una vista molt aèria) sense gaires complicacions i decanem cap a la dreta, resseguint les Mugues per la seva vessant sud de forma bastant planera.

Arribem a un pal indicador metàl·lic que ens informa que, cap a l'esquerra, es va als Meners i, a la dreta, al Castellet de les Mugues.

Pujarem a veure l'assentament ibèric del Castellet, ja que es aquí mateix i hi ha bona vista. Després tornem a aquest punt per seguir en direcció als Meners.

Petita placeta. A mà dreta surt una pista i al nostre davant hi ha el sender per on hem de continuar. Anem resseguint aquest vessant de les Mugues entre marjades, sense guanyar ni perdre desnivell.

Encarats ja cap a l'oest, comencem a guanyar alçada altra vegada. La pujada és bastant dreta.

Passem per una de les boques de les mines (els anomenats "meners"), concretament la boca 4. Més endavant es passa per davant de la boca 3, més ampla.

Arribem a la carena. Seguim cap a la dreta. Passem per davant d'un altre pal indicador metàl·lic, situat al coll de Meners, des d'on es veu el puig de la Cabrafiga.

Després d'anar més o menys planners, ens tornem a enfilat: ara sí que ja trepitgem el que és pròpiament la Cabrafiga, malgrat que el cim no el veurem fins més endavant.

Arribem al cim (614 m), on hi ha un vèrtex geodèsic i un pal indicador metàl·lic. Les vistes són magnífiques: la serra de Llaberia en primeríssim pla, la Mola de Colldejou, el Montsant, les Muntanyes de Prades, el Camp de Tarragona, la Roca, Escornalbou, Truafort, la serra de l'Argentera; a l'altra banda, el Montalt, les serres de Vandellòs, una part de les de Tivissa i el Port traient el nas, i al sud el mar, és clar.

Abandonem el cim anant cap a l'esquerra, seguint la carena, en direcció a Pratdip.

Baixem per un grauet, seguint les marques blaves, passem per sota una torre elèctrica, continuem baixant. El grauet s'acaba en un camí amb bastant pendent.

Pal indicador: venim del portell dels Grauets i seguirem pel camí de les Obagues, que forma part del "Tomb de la Cabrafiga". Des d'aquí es pot anar a agafar el GR 192 pel coll de la Llena, passant per les Balagueres.

Deixem el camí i girem a mà esquerra, per un altre camí menys definit.

Passem per sota una torre de molt alta tensió; el camí s'ha acabat, seguim un sender que baixa entre el bosc.

Passem pel costat d'un forn de calç bastant gran. Més endavant, a mà esquerra surt un sender que no hem d'agafar.

El nostre sender desemboca en un altre, que hem de seguir cap a mà esquerra. El caminet ens durà fins a la carretera i a Pratdip en un no res.

■ ■ ■

Dictin sentència

■ Joan M. Rovira

Ara que dia sí i dia també tenim notícies judicials a la televisió relacionades bàsicament amb la corrupció –aixequeu la mà si sou dels que penseu “total, pel que han de servir”–. ¿Com ens imaginem un judici?

Dins el nostre imaginari possiblement la majoria de nosaltres descriuríem el típic judici nord-americà més espectacle que altra cosa; ens vindria al cap el jutge de toga negra amb la seva inseparable maça de fusta, l'advocat defensor impecablement vestit amb magnetisme i gran loquacitat, el fiscal que pretén engarjolar un innocent –nota: cal invertir els rols quan convingui per l'argument–, aquell testimoni que acaba confessant en el darrer moment –Perry Mason ha fet molt mal–, un jurat de 12 persones que cal que faci justícia, la sala amb el públic...

Aquesta és una iconografia recurrent. Són uns elements senzills més propis de la intimitat del teatre que de la freqüent grandiloqüència del cinema i no és d'estranyar que els actors estiguin encantats d'enfrontar-se a aquest escenari, una bona manera que la crítica i el públic els hi doni el seu propi veredict. Recapitem.

Gregory Peck aconseguia la interpretació més brillant de la seva carrera a Matar a un ruseñor (1962) on interpretava a l'advocat defensor d'un home de color acusat d'haver violat a una dona blanca en un poble del sud nord-americà. Una cinta coetània concedia l'oportunitat de lluïment a James Stewart en un cas amb certes similituds a Anatomia de un asesinato (1959). Paul Newman també reeixia en la interpretació de l'advocat que vol rehabilitar-se a Veredicto final (1982). I si parlem d'advocats integres no ens podem oblidar de Kirk Douglas a Senderos de Gloria (1957), joia del cinema bèl·lic però amb un judici tant interessant com indignant per l'espectador amb sentiments.

Si canviem a la banqueta de la fiscalia també tenim bons exemples. Tom Cruise mantenia un impressionant i tens xoc amb Jack Nickolson a Algunos hombres buenos (1992). També Kevin Costner exercia de fiscal a JFK (1991) a la recerca de la veritat de l'assassinat del president Kennedy en lluita amb tot el sistema.

Si ens ho mirem des del punt de vista del jurat resulta d'obligada menció 12 Hombres sin Piedad (1957), adaptació d'una obra teatral amb un magistral Henry Fonda intentant convèncer als seus companys de jurat que s'apliqui la justícia.

Evidentment també tenim la recreació de judicis històrics com a ¿Vencedores y vencidos? (1961), dissecció dels judicis de Nuremberg sobre les atrocitats nazis. La presència de Burt Lancaster destaca en la meua opinió sobre un repartiment estel·lar. Altres judicis històrics tenen papers secundaris però claus dins el desenvolupament de la pel·lícula com a Oliver Cromwell (1970) on es jutja a tot un rei.

Bé, segurament podríem ampliar la llista com per exemple amb les adaptacions a la pantalla gran de John Grisham (El Informe Pelicano, El cliente, La tapadera...) però per aquest número crec que ja tenim prou elements per tal de retirar-nos a deliberar.

Comercial ROSAN

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

LA CRÒNICA DEL PP

■ Lo Pep Pelat

Diu que, ja fa anys, hi va haver una cimera de savis a escala planetària. Hom va organitzar unes jornades sobre els recursos alimentaris del planeta. Bàsicament hi havia dues tendències ben diferenciades, representades ambdues per sengles delegats. Una facció era considerada vitalista, esperançada i il·lusionada. Era una promesa de futur platxerí, una alenada d'aire fresc en el desert del Gobi. L'altre era tot el contrari, anunciava mal temps. El seu portaveu, una espècie de moixonot de mal averany tristo i atrabiliari, era vist com una mena de nihilista hipochondríac. En definitiva, la "vox populi" de seguida els va batejar. Els va situar en dos corrents i en dos pols oposats, tot classificant-los en dues categories: optimistes i pessimistes. El savi que representava els optimistes va ser requerit pels assistents (la gent no està per massa murgues...). Però heus ací que el discurs d'aquell home va sorprendre tothom: "D'ací a ben poc haurem de menjar KK". Val a dir que un servidor, sent com és un home dels d'abans, no ha reproduït aquella paraula tan actual i juvenívola, que es comença per ema. Em sona fatal i, a més, no cal, perquè la utilització de termes de tan ampla significació no fa més que empobrir el llenguatge. No es el moment, però, de criticar tota aquesta terminologia escatològica que, sense complexos, ha anat conquerint els nostres mitjans. Ara penso en el pobre savi que xiulat, vilipendiat i gairebé linxat per l'audiència, se'n va haver d'anar -cua entre cames- protegit per la guàrdia urbana, so pena de veure

la seva integritat compromesa. --I ara... ! però què diu aquest poca solta, aquest paio és un beneit ! El personal, molt indignat i amb raó, va requerir la presència del pessimista; total, ja no els podien dir res pitjor... Però la intervenció del nou ponent va ser una bomba: --No us ho prengueu malament -digué- però és que no n'hi haurà per tots! (.....). El pobre savi blasfem va ser massacrada per les turbes: ni guàrdies urbanes, ni serveis d'ordre ni sa mare que els va parir, no el va salvar ni Déu...

Hi ha un corrent científic força estrès que diu que a partir de dades geològiques i arqueològiques prou evidents, el món ha patit, si més no, cinc extincions massives. Totes elles, sense excepció, diu que van ser el resultat de canvis ambientals molt sobtats i la impossibilitat de les espècies a adaptar-se al nou entorn, massa hostil per a la seva naturalesa. I diuen, els molt poca-vergonyes, que això es pot repetir en un futur proper a causa dels canvis ambientals (molt ràpids) produïts per l'activitat humana. Per sort hi ha un altre corrent, no menys científic, que diu: Ep !, anem a pams, no hi ha lloc per l'alarmisme extrem. Ara hi ha (som) una espècie intel·ligent que ha sotmès la natura als seus interessos des de fa una colla d'anys i no hi ha cap motiu per pensar que això no hagi de ser així en el futur, en tant que aquesta espècie ha desenvolupat la virtut d'ocupar qualsevol nínxol ecològic del planeta. Hem passat de carronyaires sense pal·liatius (demostrat) a ser els reiets de la creació, és a dir, a ocupar el cim de la piràmide del ecosistema del planeta. Hem evolucionat de depredats a depredadors i de depredadors a depredadors

de depredadors, tot fent la competència al mateix Déu. Es pot demanar més? En aquest punt, la ciència es comença a confondre amb el dogma: Hem assolit allò que ens deparava el destí. Per això s'han lliurat les guerres, per erradicar el mal i consolidar l'imperi de l'home, per assolir el bé i el lideratge universal, tal com va prometre -i manar- Jahvè als nostres primers pares. I a fe de Déu que n'hem fet cas, sobretot en allò de "creixeu i multipliqueu-vos".

El cas és que Jahvè no se'n devia enrecordar, de posar aturador al seu manament i ara, set mil milions de micos i mones verticals són massa micos i mones per un planeta amb uns recursos que són els que són, en qualsevol cas, limitats. També li va passar per alt un altre detall, ep! imperdonable: El cinquè manament diu "no mataràs" Doncs bé, dieu-me ruc, però el que veu un servidor és que si no matéssim no viuríem ni una setmana, un altre misteri trinitari que, ull ! si pequem de supèrbia i el volem desentrellar, ens farà cremar eternament (en el foc de la raó). Malgrat tot, no hi ha motiu per alarmar-se (o sí?), perquè el planeta disposa d'uns mecanismes compensatoris, encara desconeguts, que sempre acaben per recuperar l'equilibri i posar les coses a lloc. Ara, no es preocupin, eh? Encara ens queden unes dècades, tres o quatre almenys... Mentrestant, l'única cosa recomanable i la més assenyada és mirar de no reproduir-nos massa. Va pels joves, ja sabem que la paternitat/maternitat és un impuls biològic irrefrenable, però com deia el senyor Optimista... En qualsevol cas els recomano que facin com els capellans. El Vaticà és l'estat del

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

CALA PEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

món amb l'índex de natalitat més baixa. De fet, diu que Jesucrist tampoc no va tenir fills. Per què? Que malcreients que són els fills...

Un dia, el senyor Optimista, se'n va anar al mercat. Es va adonar que hi havia un bon reguitzell de parades i paradetes, moltes d'elles peixateries (el peix era la seva menja predilecta), totes repletes de d'una bona colla d'exemplars més o menys frescos. Va pensar que feia força goig tot allò. És fantàstic -pensà- poder menjar peix sense haver-nos de mullar el cul i amb uns preus relativament assequibles... Aleshores el va assaltar un mal pensament. Va calcular (grosso modo) quantes ciutats com la seva hi havia al món (i cent vegades més grans també). En va comptar moltíssimes i el resultat el va multiplicar pel nombre de parades del seu mercat. Home, el mar és gran -reflexionà- i els recursos immensos, ara, la gana insadollable i la humanitat massa golafre. El pitjor de tot, tanmateix, és l'augment imparabile de les boques famèliques... Total, que va fer una divisió i el resultat obtingut va ser que, al ritme d'explotació actual, en un futur proper tocaríem a sardineta per cap, cada setmana!!!. Què va passar? doncs que es va tornar mig lero. El rebost ja no li va semblar tant gran i va començar a dir bestieses com la que gairebé li va costar la pell en aquella cimera de savis que els he citat al començament d'aquesta crònica nefanda.

Dels pessimistes se'n sap ben poca cosa. Si surten pels mitjans ho fan sempre a deshores i mig d'amagat perquè si sortissin en hores d'audiència serien linxats, no en tinguin cap dubte. De fet, els més radicals ja ho han estat i els que queden se'ls permet continuar existint amb la condició que deixin una porta oberta a l'esperança. L'esperança, ara mateix, es diu "sortir de la crisi". Els optimistes l'han qualificada de crisi profunda, perquè se n'hi ajunten tres, que

en fan una, com la Trinitat, vaja... La crisi financera, és una crisi? Sí, pare. La crisi de valors, és una crisi? Sí, pare. La crisi ecològica, és una crisi? Sí, pare. Parlem, doncs, de tres crisis distintes? No ! n'és una de sola i vertadera. Conyes trinitàries apart, es pot ser més negatiu? Doncs jutgin, jutgin vostès mateixos... Els pessimistes que han pogut expressar la seva opinió ens han tranquil·litzat. No se sap si per pressions rebudes o per por d'una

eventual lapidació, han negat l'esmentada crisi. Com s'entén, el senyor Pessimista diu que no hi ha crisi ? Doncs, efectivament, l'ha negada rotundament, en canvi, ha creat un nou concepte, una nova teoria, anomenada la teoria del COL-IAPSE. Ai? I això què deu ser...?

Passin bona Pasqua i alerta, que després de les pasqües vénen les basques...

■ ■ ■

Si és que queda demà

■ Pere Jlla

L'Estat ha mort impotent davant el rumb de l'economia global. Subvenciona bancs en lloc de la seva pròpia sanitat i recolza un sistema que ha dessagnat als ciutadans amb hipoteques en profit de l'especulació i de l'estalvi equivocat. Mentre els serveis d'urgències del sistema sanitari es debaten entre el tancament i la reducció, els bancs salven els seus balanços opacs, disfressen la veritat gràcies als seus estridents silencis i amaguen habitatges obsolets que ja mai més es podran vendre. Les paraules i les formes de la democràcia són buides. Mentida i indecència per aparentar solvència i abandonar al desnonament a mitja societat víctima dels seus propis deliris de possessió sense fre.

Existeix una enorme distància entre rics i pobres, entre l'hemisferi nord i l'hemisferi sud, que no para d'augmentar. La meitat dels joves no tenen treball i quan l'aconsegueixen és en condicions precàries. Els millors han de marxar a l'estranger frustrats. Els pitjors malgasten la vida amb l'addició a la banalitat, la festa, el consum compulsiu i la xarxa virtual. Però l'educació i el progrés han aportat a la població una joventut molt responsable amb el desig d'una existència més digna i farta dels seus dirigents corruptes.

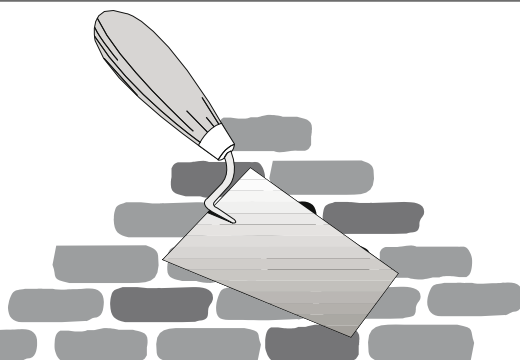
L'empobriment de la classe mitjana apunta contra l'esquerra. Quan d'aquí a poc temps també fracassi l'ultradreta, qui ens guiarà cap a l'abisme? Si seguim amb una explotació boja dels recursos en cinquanta anys ja no es podrà viure a la Terra.

El món del benestar s'ensorra a un ritme de vertigen i amb ell el feix d'hàbits, creences, idees, referències, institucions i maneres de fer ancestrals que permeten construir una societat no tan sols hospitalària per als seus membres, sinó per els que hauran de ser-ho el dia de demà. Si és que queda demà.

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

Vilaplana aprova per unanimitat un pressupost de contenció per a enguany

■ **Tomàs Bígorra i Munté**
Alcalde

El ple de l'Ajuntament de Vilaplana ha aprovat de forma unànime el pressupost municipal per a enguany. El valor total pressupostat per a 2012 és de 656.720,39 euros, xifra que representa un 26,16 % menys que el pressupost de l'any passat. Aquesta reducció està motivada per la moderació inversora i la contenció de la despesa en el marc del fre general de l'economia del país.

Com a aspectes importants d'aquest pressupost per a 2012, cal destacar que les despeses de personal signifiquen una quarta part del total i la compra de béns i serveis el 28,28 %, és a dir, poc més d'una altra quarta part, mentre que les despeses financeres només signifiquen 1,30 % del pressupost i l'amortització de préstecs un altre 3,27 %.

Pel que fa a l'estructura dels ingressos, és interessant valorar que dues terceres parts dels diners que entraran seran diners aportats per altres administracions en forma de transferències, fons i subvencions. El 35,20 % són transferències corrents que rep l'Ajuntament i el 31,55 % són altres transferències de capital que beneficien també l'Ajuntament.

D'aquesta forma, una tercera part dels ingressos es recaptarà al municipi. Els impostos directes recaptats només representen el 14,04 %, i els impostos indirectes el 0,76 %, mentre que les taxes, preus públics i altres ingressos també previstos de recaptar al municipi representen un altre 18,42 % del total.

Com que la corporació manté una bona salut financera, l'Ajuntament de Vilaplana no ha fet falta que s'adhereixi al pla especial posat en funcionament aquest mes de març pel Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques gràcies al qual la meitat dels ajuntaments de l'Estat han pogut demanar finançament extraordinari per a poder afrontar el pagament de deutes als seus proveïdors.

Tot i la rebaixa inversora generalitzada de les administracions públiques, és de destacar que més d'un terç del pressu-

post d'aquest 2012, concretament 239.125,94 euros, és a dir, el 36,46 %, encara es destinarà a inversions. En aquest capítol hi destaquen les obres següents:

- La creació de l'àrea de lleure de la Planeta, per valor de 27.189 euros. El desenvolupament d'aquest projecte consisteix en replanar i plantar arbres, junt amb la instal·lació de bancs per a passejar i gaudir de la nova zona de lleure situada al mig del poble.

- La segona fase de l'adequació de l'enllumenat públic, que és a punt d'acabar i té un valor de 40.000 euros. Aquesta obra comporta la instal·lació d'un sistema d'enllumenat més eficient i que redueix la contaminació lumínica, al mateix temps que significa un estalvi important energètic que reduirà la factura de la llum. Amb aquesta fase, el nucli del poble ja tindrà instal·lat el nou sistema elèctric, i només quedarà pendent de renovar-lo al passeig de la Mussara i la carretera.

- També s'han pressupostat 65.176,38 euros per a la rehabilitació de l'església de Sant Salvador de la Mussara, una obra que ha d'executar l'Institut Català del Sòl (INCASÒL), amb un conveni signat amb l'Ajuntament.

- I l'obra de més volum econòmic serà la reparació del mur de contenció de la plaça del cementiri, pressupostada en 81.549,68 euros. Aquesta obra ja ha estat adjudicada a l'empresa Genís Torres, SL i s'iniciarà pròximament.

■ ■ ■

**AUTO ESCOLA
CATALUNYA**

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

🕒 **Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)**

C/ de Guardiola, 58
43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 290
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105

L'Ajuntament de Vilaplana s'adhereix a la creació de l'Associació de Municipis per la Independència

■ Ajuntament de Vilaplana

L'Ajuntament de Vilaplana s'adhereix a la creació de l'Associació de Municipis per la Independència per unanimitat

En el ple de dimarts 29 de novembre, l'Ajuntament de Vilaplana va aprovar, per unanimitat, la moció d'adhesió a la creació de l'Associació de Municipis per la Independència que es constituirà el pròxim 14 de desembre.

Aquesta és la moció que va aprovar el ple el passat dimarts:

MOCIÓ PER A LA CREACIÓ DE L'ASSOCIACIÓ DE MUNICIPIS PER LA INDEPENDÈNCIA

El 13 de setembre del 2009 s'iniciava a Arenys de Munt un moviment popular que reclamava exercir el dret d'autodeterminació a partir de realitzar una consulta impulsada per la ciutadania en la que es preguntava a la població sobre l'acceptació d'una nació catalana independent dins de la unió europea.

Aquella iniciativa va ser seguida per 554 municipis d'arreu del Principat, donant la possibilitat de votar per la independència de la nostra nació a més 900.000 catalans. El 10 d'abril del 2011, aquest procés es finalitzava amb la realització de la consulta a Barcelona.

També, com a conseqüència de la sentència del Tribunal Constitucional en relació a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que va comportar una modificació de continguts que retallaven l'àmbit d'autonomia del nostre país, va

sorgir un moviment entre els municipis del Principat de Catalunya que va comportar la declaració de municipis moralment "exclosos" de la Constitució Espanyola, recollint d'aquesta manera el sentit de la manifestació sobiranista del 10 de juliol de 2010.

Tenint en compte que el dret a l'autodeterminació és un principi fonamental dels drets humans, qüestió aquesta que està recollida a la carta de les Nacions Unides, com també al Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics ratificat per l'Estat espanyol el 27 de juliol de 1977, que en el seu Article 1 proclama: "Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació. En virtut d'aquest dret determinen lliurement el seu estatut polític i procuren també pel seu desenvolupament econòmic, social i cultural. Tots els pobles poden, per a les seves pròpies finalitats, disposar lliurement de llurs riqueses i de llurs recursos naturals sense perjudicar, però, cap de les obligacions que sorgeixen de la cooperació econòmica internacional basada en un principi de benefici recíproc i també del dret internacional. En cap cas un poble no pot ser privat dels seus mitjans de subsistència. Els estats en aquest pacte, incloent-hi aquells que tenen responsabilitat d'administrar territoris no autònoms i territoris en fideïcomís, promouran l'exercici del dret a l'autodeterminació i respectaran aquest dret d'acord amb les disposicions de la Carta de les Nacions Unides."

Tenint en compte que el Decret 110/1996 de 2 d'abril, regula la consti-

tució d'organitzacions associatives de les entitats locals de Catalunya per tal de protegir i promoure els seus interessos comuns i genèrics, diversos ajuntaments, entre els qual també forma part el de Vilaplana, volem impulsar la creació d'una associació de municipis que treballi per avançar cap a l'assoliment de la independència de la nostra nació des de l'àmbit municipal;

És per aquest motiu que es proposa al Ple l'adopció del següents acords:

PRIMER.- Manifestar la voluntat de l'Ajuntament de Vilaplana de formar part, pels tràmits legals oportuns, del nucli de municipis que volen constituir una associació d'ens locals amb la denominació "MUNICIPIS PER LA INDEPENDÈNCIA", amb l'objecte final de defensar l'assoliment d'un estat propi, els drets nacionals que corresponen al Principat de Catalunya i conscienciar a la ciutadania de la necessitat d'exercir el dret a l'autodeterminació del poble català.

SEGON.- Treballar conjuntament amb tots aquells municipis que es puguin interessar en la redacció dels documents necessaris per a la creació de l'Associació 'MUNICIPIS PER LA INDEPENDÈNCIA'.

TERCER.- Comunicar el present acord als ajuntaments de Port de la Selva i de Vic pel seu coneixement i als efectes oportuns.

■ ■ ■

BENZINERA*AUTORENTAT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Una setmana al Japó

■ Josep Bigorra Llauredó

És divendres, i com cada divendres a les 4 agafo el tren a Sants, i vaig cap a Vilaplana. Durant el trajecte entre Barcelona i Reus la màxima distracció es llegir una mica el que es cou a twitter i xafardejar una mica pel facebook, la tornada amb tren es fa molt pesada... Veig al Facebook que l'Andrés Iniesta fa un concurs per anar amb ell a Tòquio, el Barça hi jugarà el mundial de clubs la tercera setmana de desembre, però des del mòbil no em deix veure la pàgina. En arribar a casa obro el Facebook i m'hi apunto, és un sorteig que fa Andrés Iniesta amb la casa Nestlé, només demana que siguis major d'edat, resident a l'Estat Espanyol i que donis les teves dades bàsiques de contacte, i així ho faig. Res més. Com a molts concursos en els quals t'apuntes i ja no hi penses més.

Divendres 2 de desembre i immers amb una, perquè no dir-ho, somnifera classe de Relacions Internacionals, rebo una trucada de la casa Nestlé, avisant-me que sóc el guanyador del sorteig i em fan la graciosa pregunta de si accepto el premi... La resposta és obvia no? El premi és un viatge per dues persones al Japó, les entrades pel futbol i desplaçaments i una trobada amb Andrés Iniesta. L'únic que no hi entra són els àpats (dinar i sopar). La resta tot pagat. El cert és que la resposta era fàcil... I tant que hi anirem... A partir d'aquí comencen els tràmits de fer passaports, anar a la casa Nestlé, trucades, explica-

cions i buscar un acompanyant... Com que de casa ningú podia acompanyar-me (la feina es la feina) tocava la decisió de triar un amic perquè m'acompanyés, no cal dir que m'hagués agradat poder convidar a molta gent, però havia de triar-ne només a un, i l'Aleix Ferré va acceptar el repte.

Després d'una setmana de nervis arriba l'hora de marxar, sortim la matinada de dilluns a dimarts a les 3 de la matinada de Vilaplana amb el taxi que ens ha facilitat la casa Nestlé i tenim l'avió de Barcelona-Roma (Fiumicino) a les 6 del matí i després de 2 hores de descans, sortirem de Roma cap a Tòquio (Narita). Poc acostumats, per no dir gens, a vols de llarga durada el vol Roma-Tòquio es fa etern: entre les 13 hores d'avió i els nervis d'un viatge d'aquestes característiques...

Vam arribar a l'aeroport a les 7 del matí hora japonesa, tot i ser primera hora del matí estavem morts... Vam

anar tota l'expedició de FCB Viatges amb autobusos cap al centre de Tòquio, gairebé 1 hora i mitja de trajecte i per fi vam arribar a l'hotel. A les 12 vam poder pujar a les habitacions i vam fer el pitjor que podíem fer per acostumar-nos al canvi horari: posar-nos a dormir. Això va fer que no es arribéssim a acostumar a l'horari i que a les 5 de la matinada cada dia ja estéssim desperts... Tot i els problemes derivats del jet-lag, res va impedir-nos gaudir de Tòquio. Vam poder conversar amb Pere Guardiola, germà del Pep Guardiola i representant de jugadors de Futbol (Andrés Iniesta, Luis Suarez... i el "pseudo-vilaplanenc" Jon Toral, que va jugar alguns tornejos ara fa uns anys amb el Vilaplana i després de passar pel Barça s'ha convertit en jugador de l'Arsenal). També viatjava amb nosaltres el pare de Thiago i Rafa Alcantara).

Després de dos primers dies caminant pels voltants de l'hotel, tocava

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

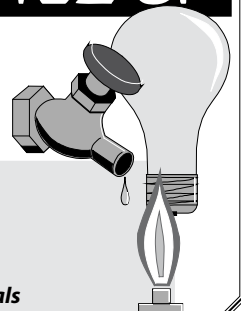
Instal·lacions JF

Jordi Fernàndez Llorens

Tel.: 620 272 212

instaljf@tinet.cat

- Electricitat
- Gas
- Calefacció
- Aire condicionat
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials

VILAPLANA

anar a veure el primer partit de les semifinals del Mundial de Clubs, aquests partits es disputaven a l'estadi Nissan de Yokohama així que tocava desplaçament amb autobús que servia per conèixer gent que viatjava amb nosaltres: entre d'altres els periodistes Albert Llimós i Lluís Flaquer (cadena SER i ONA FM) que ens posaven al dia de les notícies esportives durant el trajecte. Una gran part de les persones que viatjaven amb nosaltres són habituals de les finals i ja es coneixen entre ells, però s'ha de dir que tot i la diferència d'edat vam poder fer bones amistats.

En arribar a Yokohama el primer partit va ser un autèntic avorriment, del qual podríem destacar les cues a la mitja part, els japonesos són fans de les cues... i no es cola ningú! No cal dir-ho que vam haver de rebutjar anar al lavabo després de veure aquelles cues quilomètriques... a això cal sumar-li la tornada eterna cap a l'hotel, l'embús que es va formar als voltants de l'estadi va provocar que a l'hora de trajecte n'hi haguéssim de sumar una altra de retencions... amb el resultat d'arribar a l'hotel gairebé a quarts de dues de la matinada (el partit havia acabat a les 9 del vespre).

Els matins tenim una excursió especial a la 3a planta de l'hotel (nosaltres

estàvem a la 8a) allí teníem ubicat el restaurant on esmorzàvem, un buffet lliure amb unes vistes espectaculars de Tòquio i de la Torre de Tòquio (una espècie d'imitació de la Torre Eiffel). No cal dir que féiem un bon paper i ens menjàvem tot el que ens posaven al plat... A partir, d'aquí ja teníem l'energia necessària per anar a fer de turistes. Primer pas, agafar el metro, cosa que no és fàcil, tot i ser molt servicials, la majoria dels japonesos no entenen pràcticament l'anglès, d'aquí la nostra "por" per agafar el metro. A més allí el funcionament no és com aquí: a Tòquio hi ha dues empreses de línies de metro, per tant el bitllet que has de comprar és diferent, i també hi pots sumar el fet que no hi ha la típica T-10 sinó que en funció de la parada que vulguis agafar has de pagar un import... La veritat és que el primer dia que vam agafar el metro ho vam fer acompanyats per un noi que viatjava amb nosaltres i que vam anar amb ell una bona part del viatge. Una altra de les característiques del metro al Japó és que està molt mal vist que hi parlis mentre viatges... La gent va enganxada a la pantalla del mòbil i el silenci només el trencàvem nosaltres...

En una de les visites a Akihabara, un barri tecnològic-friki del Japó amb

edificis plens de consoles de videojocs, comics i centres comercials de la nova tecnologia, vam coincidir amb l'estrena al Japó de la PSVita la nova PSP de Sony, el barris bullien de gent enganxada a les "maquinetes" i hi havia cantonades de punts de connexió per consoles on els japonesos jugaven els uns contra altres en línia. L'afició a les consoles no té un perfil: qualsevol edat, fins i tot, empresaris amb americana i corbata aprofitaven el temps per fer una partida... Va ser en aquest barri on passejant, et trobaves culés als quals saludàvem, un d'ells Vilaplanenc! El Pep Savall, va ser una sorpresa perquè a simple vista no l'havíem reconegut però vam començar a parlar i al dir que era d'un poble a prop de Reus, vam descobrir al final qui era, i fins i tot ens vam fer una foto. Va ser molta casualitat però per uns moments va ser com s'hi fóssim a casa.

La resta de dies, abans de la trobada amb Andrés Iniesta i la final del Mundial de Clubs, van servir per conèixer una mica més Tòquio, un dels barris que més ens va agradar va ser el de Ginza, ple de botigues de grans marques comercials, una mica a l'estil del passeig de Gràcia de Barcelona.

I així fins el dia abans de la Final, havíem quedat amb el Community Ma-

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA

Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

nager de l'Andrés Iniesta a l'hotel de Tòquio on estaven allotjats familiars dels jugadors i directius del Barça. Vam sortir ben aviat del nostre hotel, i vam agafar el metro, ara ja erem gairebé com els japonesos, podíem dir que ens moviem pel metro com els peixos a l'aigua, a més una aplicació del mòbil ens ajudava a saber on havíem de fer transbord. Arribats a Mitsukoshimae vam fer un tombet pel barri, semblava una zona poc turística, més aviat una zona d'empreses. Finalment vam trobar l'hotel Mandarin i després d'uns minuts d'espera a la recepció de l'hotel on vam poder veure un grapat de directius del Barça. Van baixar el Community Manager de l'Iniesta i el seu cunyat.

Vam caminar fins a l'estació de trens de Tòquio i des d'allí amb una mitja horeta ens vam plantar a Yokohama. En arribar allí vam agafar un taxi fins a l'hotel del Barça. Nerviosos com aquell que va a fer un examen, el taxi ens va deixar just a la porta de l'hotel, on hi havia una multitud de japonesos esperant i quedava un passadís per on vam passar com si fóssim nosaltres els jugadors del Barça. La veritat és que els japonesos, almenys alguns, no coneixen gaire els jugadors

blaugranes, només entrar a l'hotel, un jove japonès ens perseguia perquè li firméssim una samarreta. Vam baixar a la cafeteria de l'hotel on vam poder veure a Victor Valdés que també tenia una trobada amb dos nois que havien guanyat un concurs com el nostre i al cap d'uns minuts va baixar l'Andrés Iniesta. Vam anar a buscar una sala per poder parlar una estona, així que la primera opció va ser agafar l'ascensor i pujar fins a la planta superior de l'hotel, concretament a la planta 71, era un dels edificis més alts de Yokohama. Ho vam comprovar només pujar unes plantes amb l'ascensor amb aquella sensació que se't tapen les orelles. En arribar a dalt, resulta que hi havia una boda, així que vam acabar en una altra sala d'una planta inferior.

La trobada va durar uns 35-40 minuts on vam poder parlar de tot amb absoluta normalitat i sense discreció, a part de firmar-nos les samarretes que portàvem, i fer-nos la foto, vam poder-nos assabentar de gairebé tot el que havien fet al Japó, el fet que estigués amb nosaltres el seu cunyat va permetre'ns tenir la vista més familiar dels Iniesta, i s'emportava per la seva filla Valeria un vestit típic del Japó. Particularment, em

quedo amb el fet que l'Andrés ens demanés que li parlessim en català.

Després de la trobada vam estar uns minuts a la recepció de l'hotel on el fet que hi hagués roda de premsa ens va permetre veure la majoria de periodistes catalans (Roger Saperas, Joan Maria Pou, Edu Polo, etc.). Molts membres de l'staff tècnic també rondaven per la recepció i també vam poder veure a Gerard Piqué.

Després de la trobada, taxi i tren cap a Tòquio. Vam acabar de passar el dia i vam anar a dormir aviat. L'endemà diumenge, teníem matí lliure que vam poder aprofitar per fer les últimes compres i a la tarda tocava anar a Yokohama a veure la final. Ningú no tenia res més al cap que no fos guanyar i la veritat és que la final no ens va decebre. Un espectacle futbolístic d'aquells que gràcies a les televisions es va poder veure a tot el món, i que va fer trencar la fredor dels aficionats japonesos. Al final celebració i tornada cap a l'hotel.

L'últim dia havia arribat i tocava fer les maletes, la veritat és que ens hi haguéssim quedat uns dies més, ara ja començàvem a conèixer la zona i el funcionament del transport públic, tot i això, vam acomiadar-nos com calia del buffet lliure del matí. Un últim tombet per la zona i autobús cap a l'aeroport. Just unes hores abans havia marxat l'expedició del FCB, i amb el nostre vol viatjava el mestre Puyal acompanyat pel Sergi Cutillas (Catalunya Ràdio). Facturades les maletes ens quedava un vol de tornada de 13 hores fins a Roma i després 1 hora i mitja més fins a Barcelona, en que vam aprofitar majoritàriament per dormir.

I fins aquí el resum d'una setmana inoblidable al Japó, una experiència única.

■ ■ ■

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

VIALMA SAT

**Esclofoladora
d'avellanes**

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e.e: salsa@maptel.es

CAMPANYA DE NADAL 2011 RECOLLIDA D'ALIMENTS A VILAPLANA PER CÀRITES

— TONYINA:	
packs 3x80 gr	89
packs 6x80 gr	5
packs 4x80 gr	3
llaunes 1 l l gr	59
llaunes 140 gr	24
llaunes 400 gr	2
llaunes 1 Kg	6
llaunes 900 gr	1
llaunes 700 gr	1
— CABALLA	
llaunes 90-100 gr.	12
SARDINES	
packs 2x90 i 10 gr.	14
llaunes 80-90 gr	107
llaunes 270 grs	3
FARINA paquets 1 kg	6
TOMACA pots 400 grs.	15
— PRESEC ALMIBAR	
pots 850 grs	12
pots 2 i 1/2 Kg	2
MELMELADA pots 450 grs	1
— COLA-CAO	
pots 450 grs	6
sobres 75 i 20 grs	1
CALDO pots 1 l.	3
TURRONS barres	2
CEREALS LLET paquets	2
SAL paquets 1 kg	2
— GALETES	
paquets 800 grs	59
paquets 1000 grs	5
paquet 200 grs	4
biscotes paquet 300 grs	1
magdalenes paquets 350 grs	4
FANTES 2 l.	9
CARAMELS	2 kg
LLET pots 1 l.	8
PATATES	6 kg.
— PASTA	
sopa i macarrons	53 kg
espaguetis	19 kg
— LLEGUMS	
pots 400 grs lleties cuites	14
pots 400 grs cigrons cuits	16
pots 400 grs fesols cuits	13
lleties seques	20 kg
cigrons secs	6 kg
fesols secs	8 kg
ARROS	37 kg
SUCRE	92 kg
— OLI	
garrafes d'oliva 5 l	10
ampolles d'oliva 2 l	7
ampolles d'oliva 1 l	14
ampolles d'oliva 3 l	1
ampolles gira-sol 1 l.	8
ampolles gira-sol 3 l.	1
FARINA paquets 1 kg	6
— HIGIENE PERSONAL	
gel ampolles 1 l.	14
xampú ampolles 1 i 1/2 l	7
crema pell 500 ml.	1
colònia 750 ml	1
— DONATIUS EN METÀLIC	140€

Han col·laborat 55 famílies

L'Ajuntament de Vilaplana ha fet una donació d'oli per valor de 500€, amb la col·laboració de la Cooperativa de Vilaplana

■ Antònia Farré

Ella se sentia d'Ibars d'Urgell, vila on va passar la infància (1952- 1998).

M. Mercè Marsal fou poetessa, traductora i professora. L'interès per les lletres i el compromís els va rebre de tres figures familiars: el pare, la mare i una tieta. La mateixa autora comentà que «a la meua mare li dec el sentit, la riquesa de la llengua i el cant. Al meu pare, l'estímul cap a la cultura.» De la tieta Mercè digué que «és la dona que em va llegir el sentit de l'autonomia, de la individualitat i de la solidaritat conjugades en femení».

Abans d'acabar els estudis, va començar a fer classes de llengua catalana a Sant Boi de Llobregat, dins el marc de la resistència política i cultural anti-franquista de l'època. Tota la seva vida va exercir com a professora de llengua i literatura catalanes de Secundària.

Durant la dècada dels setanta — etapa especialment intensa des del punt de vista personal i col·lectiu, va participar en la creació dels Llibres del Mall, editorial que naixia amb la voluntat de publicar sobretot poesia, que tingué com a mentor Joan Brossa i en la qual col·laboraren diversos pintors, un dels quals fou Antoni Tàpies.

El 1976 Maria-Mercè Marçal va guanyar el premi Carles Riba de poesia amb el recull Cau de llunes. Així féu la seva entrada en el món literari i, també, en el món polític: va militar en el nacionalisme d'esquerra i, paral·lelament, va prendre contacte amb el moviment feminista i amb grups de dones.

L'any 1979 va publicar Bruixa de dol, i el seu nom es va començar a fer popular, no només per la seva obra poètica, sinó també per les seves intervencions i publicacions en el marc del feminisme.

Als anys vuitanta va rebre el premi López Picó amb l'obra La germana, l'estrangera. Altrament, és en aquest període que també publica Terra de Mai (1982), en què l'autora a través de la paraula fa una primera incursió en el territori silenciats de l'amor entre dones.

No podem deixar d'anomenar la seva tasca d'edició i estudi d'escriptores com ara Clementina Arderiu i Rosa Leveroni, i la tasca de traducció d'autores com ara Colette, Yourcenar, Leonor Fini, entre altres.

L'any 1994 guanya el premi Carlemany amb la novel·la La passió segons Renée Vivien, la qual cosa la consolida com a narradora, tot i ser considerada una de les poetesses més importants de la literatura catalana dels últims temps.

Per acabar, només recordar la divisa de la qual parteixen els seus poemes i que encapçala el seu primer llibre: "A l'atzar agraeixo tres dons: haver nascut dona, de classe baixa i nació oprimida. I el tèrbol atzur de ser tres voltes rebel".

Fundació M. Mercè Marsal, <http://www.fmmm.cat/>

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

Solució al passatemp

52	51	50	49	47	94	93	43	91	90
53	68	67	48	46	38	44	92	42	89
54	69	65	66	37	45	39	40	41	88
55	70	64			36	81	82	87	86
56	63	71		77	80	35	34	83	85
62	57	72	73	76	78	79		33	84
61	60	58	75	74	1			32	31
6	5	59	3	2	19	21	28	27	30
7	9	4	12	14	18	20	22	29	26
8	10	11	13	15	16	17	23	24	25

Vaga 29F

■ Mireia Ferré i Soraya Àvila

El passat 29 de febrer del 2012, va tenir lloc a Tarragona una vaga per part del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans.

La convocatòria es va fer a nivell de secundària i universitari i, a diferència de Barcelona, a Tarragona va ser de caràcter totalment pacífic.

La manifestació, a la qual nosaltres ens vam afegir, va començar a la plaça Imperial Tàrraco i va finalitzar davant del rectorat de la URV, fins al qual, un miler d'alumnes aproximadament, vam caminar amb pancartes que reclamaven l'educació pública que ens pertoca i cridaven en contra de les retallades existents.

Un cop arribats al rectorat i en vista de que no podíem realitzar l'assemblea a dins, tal com s'havia previst, ens vam asseure a la plaça de l'antic escorxador per dur a terme una assemblea organitzada; un cop llegides les condicions a negociar amb el rectorat, es va procedir al torn de paraula.

Va ser molt gratificant veure com gent de tots els pobles del voltant i fins i tot del Priorat, s'aixecaven a donar el seu suport en la lluita contra la privatització, però per altra banda, va ser força xocant el fet que hi haguessin només dues professores entre tantes persones. Aquest fet és realment per reflexionar-hi, ja que aquestes privatitzacions també afecten als funcionaris que treballen a les universitats i instituts i pensem que la lluita que hem de dur a terme, és una lluita conjunta.

També és evident que assistint no-

més a les manifestacions tampoc solucionarem grans coses; s'ha d'actuar en grup en tot moment i no conformar-se només en anar a cridar el dia que es demana; com va dir un participant al torn de paraula: "aquí no hi feu res, ara us heu de consolidar tots, organitzar-vos i anar a per totes, perquè es tracta de vosaltres i del vostre futur!"

Curiosament hi va haver gent que, com aquest noi, es va aixecar a encomanar-nos força sense que fos per res la seva lluita, ja que era gent que ja havia acabat la carrera o simplement que no estudiava.

Se'ns va quedar marcat, quan en passar per un dels carrers principals de Tarragona, per on fèiem incòmode el pas a tot aquell qui volgués passar, ens vam creuar amb una senyora que en comptes de mirar-nos amb cara de "una altre cop aquests pesats queixant-se per tot.." ens va mirar profundament amb cara de preocupació, i agafant-nos pel braç ens va dir "Luchad".

I això ens va fer comprendre que no són paranoies nostres. Que no són tonteries que el jovent ens traiem de la màniga perquè sempre necessitem queixar-nos d'alguna cosa. I que no són només les universitats i els instituts els que ho patim.

Adjuntem aquí les propostes del manifest que es va fer des del sindicat de Països Catalans i que es van llegir a l'assemblea:

- Que la universitat estigui pensada i orientada per incrementar el nivell intel·lectual de tota la societat, que tingui vocació universalitzadora, que potenciï el pensament crític i abstracte

Asseguren
que som 40

I tu quants en comptes??

Defensem una universitat pública i de qualitat

Dóna el teu suport a l'assemblea URV, ja siguis PDI, PAS o estudiant signa i envia un mail amb el manifest al Rector, que no tornin a dir que som 40.

A facebook: Assemblea Universitat Rovira i Virgili
Al blog: www.assembleaurv.wordpress.com
A Twitter: @Assemblea_URV
Si no ens censuren també ho enviarem al correu de la URV

i no que estigui agenollada davant dels beneficis privats d'una minoria.

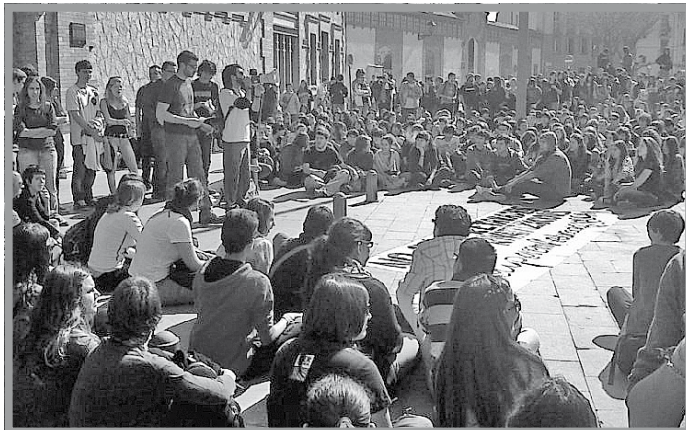
- Que s'elimini la duplictat de càrrecs al Consell Social (càrrecs públics -catedràtics, docents...- i càrrecs privats -representants de multinacionals-), lleixi's Consell del Capital. Ara mateix hi ha un munt d'Urdangarins i Millets que legítimament dirigeixen la universitat.

- Reduir el preu de les matrícules (s'ha regalat diner públic a bancs i caixes privades, a Spanair... però les matrícules cada dia són més cares, com s'entén?).

- La participació directa en les decisions de la URV que afectin l'alumnat, PDI i PAS mitjançant consells participatius, amb una proporcionalitat ajustada a la realitat, amb assemblees periòdiques.

- L'autogestió de tots els serveis de la Universitat (com es fa amb la Biblioteca): els aparcaments i les cafeteries que actualment estan privatitzats en mans de les empreses Vendrell Estil i Grup Soterias respectivament.

- Retallar els privilegis de la direcció de la Universitat.

- Contractació de personal interí i becari d'acord amb unes condicions laborals dignes i justes, així com la incorporació de nou professorat a les places vacants dels antics professors recentment jubilats i no substituïts.

- L'ampliació de línies l'autobús des de l'estació de trens de Tarragona fins al Campus Sescelades i Catalunya així com el correcte funcionament de la línia d'autobús Reus-Tarragona per tal de facilitar el transport a les respectives facultats utilitzant els serveis públics. Exigim també la gratuïtat d'aquests serveis tant per a treballadores com per a estudiants de la URV.

- La millora de les instal·lacions de les aules per tal de desenvolupar amb normalitat les classes i promoure el consum conscient tant dels aparells de calefacció com d'aire condicionat.

- L'obligatorietat d'acreditació del nivell C de català per poder impartir classes de manera continuada respectant els drets lingüístics dels catalanoparlants.

■ ■ ■

FARMÀCIA

M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

LA REFORMA LABORAL 2012. la PART

■ Fernando González

Ja la tenim aquí. La pobre ni té mare ni té pare. No ha estat fruit de la relació d'odi i amor entre patronal i sindicats sinó que ha arribat per "Decreto Ley". Tampoc és la primera que arriba a través de la fecundació in vitro del govern i tampoc aporta massa diferències amb les seves germanes més grans. En definitiva es tracta d'una reforma laboral més, aprovada per imposició i en la qual poca gent veu que pugui ajudar a sortir d'aquesta crisi. Anem a veure alguns dels punts de la criatura: ADEU 45 DIES.

Bé. Tant amut i avall amb l'acomidament i al final s'han perdut uns pocs dies pel camí. A partir d'ara quan un treballador sigui acomiadat es trobarà que li pagaran 33 dies de salari per any treballat. De fet aquest import no és nou, ja es va introduir en una reforma anterior. La novetat està en que si abans només s'aplicava a uns contractes en concret, ara ja es d'aplicació a qualsevol contracte. Cal dir que estem parlant únicament als acomiadaments que es considerin improcedents. Per a la resta d'acomiadaments els imports continuen sent els mateixos.

ULL AMB LES BAIXES, ENCARA QUE JUSTIFICADES!!

Si bé les absències, encara que justificades ja es recollen com a motiu d'acomidament del treballador, amb la nova reforma es dona una altra volta de rosca a aquest tema. S'estableix que l'empresa podrà acomiadar a un treballador en el cas que aquest tingui unes absències a la feina, encara que justificades, de més d'un 20% durant un mes de la seva jornada en dos mesos consecutius o del 25% en quatre mesos discontinus, dins d'un període de 12 mesos. En cas d'acomidament per aquest motiu la indemnització seria de 20 dies per any treballat amb un màxim de 12 mensualitats. També es podrà acomiadar al treballador quan hi hagin motius pressupostaris que indiquin que l'empresa no va bé.

CONVENIS COL·LECTIUS CADUCATS

Fins ara quan un conveni col·lectiu arribava a la seva durada màxima, es prorrogava i continuava sent d'aplicació amb les seves clàusules. Amb la nova reforma aquesta pròrroga tàcita només pot durar dos anys com a màxim. A partir d'aquests dos anys predrien la seva obligatorietat i s'aplicaria el conveni d'àmbit superior. Si tenim en compte que els convenis d'empresa es fan per millorar els convenis del sector, podem pensar que les condicions del treballador aniran cap a pitjor...

PERÍODE DE PROVA ?

S'ha creat un tipus de contracte per a fomentar que les empreses de menys de 50 treballadors s'animin a contractar. Aquest incorpora una sèrie d'avantatges en quant al pagament de quotes a la seguretat social. Però el tema que més ha cridat l'atenció ha estat el de la durada que pot tenir el seu període de prova: 1 any. Com ja vam veure a d'altres articles durant aquest període, tant empresari com treballador poden donar per finalitzada la seva relació laboral sense preavis ni indemnització.

A la propera revista continuarem repassant altres punts d'aquesta reforma que com veieu no té desperdici.

El Grup de Jovens s'adhereix al manifest de Som Escola

■ Grup de Jovens de Vilaplana

El Grup de Jovens va decidir, abans de que el Tribunal Superior de Justícia dictés la sentència sobre el català a l'escola, adherir-se, per unanimitat dels membres que conformen la junta, al manifest de Som Escola, en favor de l'ús del català com a llengua vehicular a les escoles catalanes.

Els principals postulats del manifest són:

- Que la immersió lingüística ha de continuar essent un dels principals actius per aconseguir una societat cohesionada, en què no hi hagi separació entre comunitats ni discriminacions de cap mena.
- Que les sentències del Tribunal Suprem espanyol amenacen aquest model d'escola i de societat i obren la porta a demandes interessades que poden posar en perill la cohesió social de Catalunya.
- Que cal actuar contra aquestes agressions de manera positiva, reforçant el model d'escola catalana i millorant la seva eficàcia per garantir un bon coneixement de les llengües oficials que possibiliti l'ús del català en els àmbits socials, econòmics i culturals.

Què vol dir Slow Food?

■ Víctor Feliu
slowfoodpriorat@tinet.cat

Els antecedents.

Diuen que una vegada, cap a l'any 1986, un senyor italià anomenat Carlo Petrini es va enfadar molt quan va veure que a la Piazza Navona, al centre històric de Roma, hi havia aparegut un restaurant de menjar ràpid (fast food) de nom ben conegut per tothom. Per ell això significava la implantació al mig del cor de la bella Itàlia d'una representació de la manera de viure accelerada i de menjar artificial associat generalment a Nord-Amèrica.

El Carlo Petrini va parlar amb uns amics seus periodistes i tots plegats van canalitzar el seu empenyament fundant l'associació Slow Food (menjar lent) amb la intenció de conservar les bones tradicions gastronòmiques amenaçades per el "fast food" estranger i, també, per a reivindicar un estil de vida més pausat del que sovint moltes persones ens veiem abocats.

Què pretén Slow Food?

Els socis d'aquesta organització, sense ànim de lucre, s'oposen a aquest ritme de vida on no es dedica el temps necessari a menjar bé i compartir la taula amb familiars i amics. Pensen que cal apreciar el que es menja i beu i que els àpats han de ser un temps sense presses dedicat a la convivència. No es consideren consumidors sinó co-productors perquè s'informen de com es produeix

en els aliments i recolzen als productors en la seva feina.

Els productes han de ser bons, nets, sostenibles i de preu just.

El bo és tot allò que ens produeix plaer. El nostre menjar ha de ser bo pel paladar, per la salut i per la ment. L'agroindústria ha anat creant uns productes on el més important és l'aparença, la uniformitat i la resistència al transport. S'ha oblidat el gust.

Quantes vegades no hem sentit dir: "és que la fruita avui dia no té gust de res". Cal recuperar el sabor autèntic de les coses, potser s'haurà de renunciar als intermediaris, a les grans distàncies del camp a la ciutat, als productes fora de estació, però hi sortirem guanyant en salut i en alegria.

Els productes nets són aquells que en el seu conreu s'han utilitzat mètodes respectuosos amb el medi i amb la salut de les persones. Seran sostenibles si les accions realitzades en el seu camí del camp a la taula són ecològicament eficients. Si són produïts a prop del lloc de consum, reduïm els costos medioambientals del transport, i si són de temporada, no ens caldran els hivernacles escalfats artificialment a l'hivern.

El concepte de preu just fa referència al fet de que els productors han

de rebre una remuneració justa pel fruit del seu treball. El camp no pot ser només el lloc on els habitants de la ciutat van a passar els caps de setmana o les vacances, cal revaloritzar la professió de pagès perquè sense agricultura no hi hauria civilització.

L'Arca del Gust.

Una de les tasques de l'associació és la de redescubrir i catalogar sàbors oblidats, productes gastronòmics d'excel·lència que es troben en perill d'extinció. Aquests inventari de productes s'anomena Arca del Gust i ajuda a fer-los conèixer en benefici tant dels productors, com dels cuiners i de tots els consumidors en general.

En cada país existeix una comissió d'experts encarregada de seleccionar i avaluar quins productes hi poden pertànyer. A Catalunya aquests productes gastronòmics que cal protegir i divulgar són:

- l'escarola de cabell d'àngel,
- els espigalls,
- la col paperina,
- el fesol del ganxet,
- el gall del Penedès,
- l'ovella ripollesa
- la patata del bufet

I estan pendants d'aprovació: el tomàquet del benac, l'all de Belltall i

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Josep M. Cardona Rodriguez

INSTAL·LACIONS I SERVEIS

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 VILAPLANA

e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

Slow Food®

2010 - 2011

km 0

l'oli de la varietat de rojala.

Els Baluarts.

Són projectes a petita escala on l'associació assessora a grups de productors artesanals facilitant la presència i la viabilitat dels productes en el mercat. A Catalunya tenim la malvasia de Sitges i a la restat de l'Estat: el porc euskal txerria, el safrà de Jiloca i l'oli de les oliveres mil·lenàries del Maestrat.

Els restaurants Km 0.

La iniciativa d'acreditar els restaurants amb el segell de productes de proximitat neix de la xarxa de cuiners espanyols de Terra Madre que es defineixen (en paraules de l'impulsor d'aquesta iniciativa: Valentí Mongay) com ecocuiners perquè contribueixen a la reducció del CO2 i a l'estalvi energètic pels productes utilitzats provinents de l'economia local i de petits productors.

Els requisits per formar part de la xarxa de restaurants de Km 0 són:

- S'han d'adquirir productes directament com a mínim a tres productors que es trobin en un radi de 100 kms.
- No es poden utilitzar productes modificats genèticament.
- La carta ha de comptar almenys cinc plats considerats km 0. Un plat d'aquestes característiques ha de comptar amb un 40% d'ingredients provinents de productors propers i el 60 % restant han de ser ecològics o que estiguin inclosos a l'Arca del Gust de Slow Food.

Els restaurants Km 0 de les nostres comarques són:

- Celler de l'Àspic a Falset
<http://www.cellerdelaspic.com/>
- La Grava al Morell
<http://www.lagrava.com/>
- El Llagut a Tarragona
c/ nazaret, 10
- Quinoa a Falset
<http://www.restaurantquinoa.com/>
- La Quinta Forca a Nulles
<http://www.quintaforca.cat/>

Els transgènics o els organismes modificats genèticament (OGM).

L'associació recolza el moviment Som lo que sembrem, xarxa integrada per organitzacions de base, cuiners, pagesos i cooperatives de consum que va impulsar a l'any 2009 la recollida de 106.000 signatures per demanar la discussió de la seva regulació al parlament de Catalunya que, en un tres i no res, va ser rebutjada pels partits majoritaris.

Varietats tradicionals i sabers populars.

El projecte Cultures trobades és una iniciativa de l'associació Slow Food Terres de Lleida per a la salvaguarda de la biodiversitat agrària i la cultura alimentària de Ponent, nascuda el 2008. En Gerard Batalla i un grup de voluntaris treballen per recuperar, promoció i difondre les varietats tradicionals autòctones i tots els sabers que hi van associats (gastronomia i costums).

En l'apartat de les vinyes el projecte ha recuperat diferents varietats i també les ha vinificat a l'any 2009: el Vi-

nyes trobades blanc i el Vinyes trobades negre.

De les oliveres recuperades també n'han sortit dues collites (2009 i 2010) de tres olis monovarietals: sarrut, rogeta i blanc, comercialitzats amb el nom de Cultures trobades.

Un altre front de treball és la recuperació de la cabra catalana del Montsec. És una raça autòctona molt antiga i molt estesa per les comarques de Lleida fins a mitjans del segle XX. Al 2005 es va considerar com extingida.

En Gerard Batalla va localitzar a la primavera del 2001 un únic ramat que havia estat conservat sense creuaments pel seu pastor Ton Pellisser. Van traslladar el ramat a un estable i ara volen seleccionar les millors cabres per estudiar quines són les propietats de la seva llet i la possibilitat de ser utilitzades en la gestió forestal.

Slowfood.cat

Des de que el Sr. Petrini es va enfadar al veure el rètol del restaurant de menjar ràpid al 1986, ha plogut molt i avui el moviment es troba en la majoria de països del món i compta amb més de cent mil socis.

Al nostre país l'associació està establerta en diferents comarques però és encara en els seus començaments. Actualment els grups comarcals són en un procés de coordinar les activitats que es realitzen a tota Catalunya amb la intenció de donar-se a conèixer per formar la mentalitat dels consumidors, ajudar als productors i influir en els llocs on es prenen les decisions. És un camí llarg però necessari per el nostre benestar, per la nostra salut i la dels que vindran.

Per saber-ne més:

<http://priorat.slowfood.es/>
<http://www.somloquesembrem.org>
<http://www.culturestrobades.cat/>

■ ■ ■

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

■ Rosa M Montaña

Recordem: els 38 remeis estan distribuïts en 7 grups.

El mes de març parlàvem del grup III, ampli per la seva quantitat de remeis. Avui ens referirem al grup VI, remeis que aborden el descontrol interior al qual de vegades ens aboquem.

Grup I: Per als que tenen por

Grup II: Per als que pateixen d'incertesa

Grup III: Per als que no tenen interès per les circumstàncies presents

Grup IV: Per als que pateixen de soledat

Grup V: Per als que són hipersensibles a les influències i opinions

Grup VI: Per la desesperança i l'abatiment

Grup VII: Per l'excessiva preocupació pel benestar dels altres

Flors del Grup VI

Nom en anglès / Nom en català / Nom en castellà

Larch / Làrix / Alerce

Pine / Pi roig (Rojaleit) / Pino Albar

Elm / Om / Olmo

Sweet Chestnut / Castanyer / Castaño

Star of Bethlehem / Llet de Gallina / Leche de Gallina

Willow / Salze / Sauce

Oak / Roure Pèrol / Roble Carvallo

Crab Apple / Pomereta Silvestre / Manzano Silvestre

Làrix: per a aquells que no es consideren ni tan bons ni tan capaços com els altres, els que no s'arrisquen per por a no arribar a l'objectiu, tenen en aquest remei l'oportunitat de trobar la seguretat en si mateix i en la pròpia feina.

Pi roig: amb ell es torna a adquirir el sentit de l'equilibri interior, de les relacions amb un mateix i amb l'exterior. La persona deixa de patir per allò que creu és la seva responsabilitat, tot i que sigui dels altres.

Om: per donar una visió més dinàmica a la manca de capacitat per fer front als compromisos adquirits. Dóna la força per no tenir dubtes de seguir endavant en els treballs vocacionals.

Castanyer: quan l'angoixa sembla que no pot acabar, quan el cos i la ment estan abatuts, s'obre un espai a les emocions positives. Treballa l'instint i l'espontaneïtat.

Llet de Gallina: quan una notícia greu o un impacte emo-

cional sobtat ens deixa fora de joc la força de la flor mobilitza les capacitats personals i dóna elements interns per trobar la pau.

Salze: recupera la capacitat de les persones davant de les adversitats de la vida que no semblen justes. Aquells que perden les il·lusions per les coses que abans els feien feliços.

Roure Pèrol: ajuda a comprometre's amb la vida, l'ansietat per desenvolupar la tasca amb episodis de hiperactivitat o irritabilitat troben una visió més tranquil·la, lliures de complexos.

Pomereta Silvestre: a vegades hi ha la sensació d'estar bruts, hi ha sentiments de culpa, amb situacions físiques de desordres en les activitats diàries, una emotivitat frustrant i repetitiva. Aquest remei neteja i purifica les ferides.

Bibliografia: web 5inc-elements.com. Esencias Florales 5inc Elements

Anotacions del Dr. F.J. Wheeler del catàleg del Dr. Bach; Guia del Dr. V. Fabrocini.

■ ■ ■

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

Kèntia
underwear

roba interior & bany

Meritxell Miralles - Isabel Mallafre

C/ Santa Teresa, 52

43201 REUS

Tel. 977 317 209

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA

CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS

Tel. 977 31 52 55

**RAFEL
MARTINEZ**

AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B

Tel./Fax 977 31 33 99

43202 REUS (Tarragona)

TEMPS DE CALÇOTADES...

■ Leo D'kastró

Tot i que molts restaurants són capaços d'oferir calçotades en ple estiu, el dia de Tots Sants o si convé per Sant Esteve, realment es ara, a finals d'hivern i començaments de primavera, l'època del extraordinari "ceballot".

Quan jo era petit, recordo que anàvem sempre un cop l'any, i només un, a Valls, sempre a la Masia Bou, a fer la calçotada. El meu avi era de Valls i reunia a tota la família, era un dia molt especial que tots esperàvem amb il·lusió. Calçots amb la seva salsa (salbitxada, no romesco), dos costelletes i un tros de llonganissa, una taronja, i una cassoleta de crema, era el menú. Senzill i amb fonament.

Des d'aleshores, poc a poc, la cosa s'ha anat embolicant. El "negoci" de la calçotada s'ha escampat per tots els racons i ha caigut en moltes mans de dubtosa serietat. He vist calçots servits dins d'un gerro i lligats amb un llaç de ras, salses fetes amb maionesa i pebre vermell, costelles de l'amplada d'un paper de fumar i de procedència llunyana i fins

i tot m'han servit, la cuina d'autor no té límits, una crema catalana deconstruïda. Totes aquestes bretolades, són fruit de la falta de sentit comú i de la recerca il·limitadament ambiciosa de "la pela", aprofitant-se sense cap tipus de vergonya, d'una clientela, incapaç en molts casos, de distingir un calçot d'un porro o un tros de vedella d'un de porc.

Però no hem vull fer mala sang, així que canviem de registre i parlem de les calçotades de veritat, vull dir de les que es fan al camp, al tros o a la masia dels tiets. Perquè fer una calçotada és fer-la i no només menjar-se-la. Si volem respectar la gramàtica hem de dir que no tots els van a fer una calçotada fan la calçotada. Hi han tres tipus de calçotaires: els que penquen, els que fan pinya i "els altres". Segurament, els que llegiu aquesta bajanada, podreu reconèixer-vos en un dels dos primers grups, difícilment al tercer.

Els que penquen, normalment són sempre els mateixos, i a sobre són els que, no en recordant-se de la última, tenen la bona fe d'organitzar-la. Buscar el lloc, trucar, encarregar, trucar, saber els que vindran perquè la majoria no ha dit res i només falten quatre dies, trucar, comprar, trucar, recollir, trucar, portar, trucar, agafar el cotxe i anar a corre-cuita a buscar la llonganissa perquè el Feliu i la Cori (ja la portarem nosaltres per-

què la carnisseria és al costat de casa), no havien pensat que el nen tenia partit de basquet. I per suposat de fer-la, ajupir-se, embrutar-se les mans i empassar-se el fum.

Els que fan pinya es poden dividir en dos tipus: Els "dolce far niente", o sigui "ni brot", i els "enrotlladets". Aquets últims et porten una cervesa fresqueta de tant en tant, i et diuen coses tan boniques com: Tiu, com se nota que ets cuiner, o jo no sabia ni com començar (l, és clar, ni ho intenten). Dels primers, l'únic que pots esperar, es que no et fotin un cop de pilota a les graelles o als morros, exercint el dur deure de "pares-guardiola" amb els seus "lionels".

Per finalitzar queden "els altres". Són aquells que li diuen botifarra a la llonganissa i mongetes tendres a les baquetes. Arriben sempre a "calçot posat" i al crit de "Ostres nanos, quin embús hi havia a la Diagonal", passen directament a sucra el ceballot, a l'hora que deixant anar tres o quatre comentaris sobre que si haguéssiu posat les graelles així, els calçots d'aquesta manera i al romesco una mica mes de nyora, ens fan saber la seva infinita cultura gastronòmica. És llavors, quan en recordant-te de la Mare de Deu de la Merçè, penses que l'altre vegada va esser igual i que aquesta si que serà l'última.

■ ■ ■

BUNYOLS DE SETMANA SANTA

■ Lidia Juanpere

Ingredients:

- 6 ous
- 1 copa de vi ranci
- 1 copa d'anís
- 400 g de sucre
- 1 litre d'aigua bullida
- 100 g de matalafaluga
- 1 pell de llimona ratllada
- Pastilla de fer pa (el pastisser us donarà la quantitat necessària segons el volum de farina que compreu)
- 3 kg de farina
- 3 cullerades petites de sal

Barregeu tots els ingredients i pasteu-los durant mitja hora. Si veieu que la pasta no admet tanta farina, no l'agregueu tota.

Abans de començar a preparar els bunyols, emboliqueu la pasta amb roba, millor si és de llana perquè no

es refredi però s'eixugui. Després, feu petites boletes. La mida adient és la que hi cap dins la mà tancada. Poseu-vos una capçana una mica enfarianada al damunt del genoll perquè no s'hi enganxi la pasta, i aneu-la estirant de mica en mica, des del mig cap a les vores, fins que quedi tan prima com un tel de ceba.

Mentrestant, ja tindreu a punt una paella amb oli calent. Tireu els bunyols a dins, assegurant que quedin plans i veureu que es torren molt ràpid, només cal fer tomb i tomb. Quan estiguin fets, deixeu que s'escorri l'oli i tireu-hi sucre pel damunt.

Valor nutricional per persona:

Energia 476 kcal

Proteïnes: 10 g

Hidrats de carboni: 87 g

Lípids: 7 g

Recepta seleccionada en el 10è premi de cuina Bonpreu-Esclat. i publicada en el llibre de cuina 2009 Receptes amb molt de gust.

Menjar que no hauries de guardar a la nevera

Nevera Plena

■ Jobo

Una de les grans obsessions del nostre temps és la de ficar tots els aliments a la nevera. Ens és igual que sigui necessari o no, o que alguns d'ells degenerin en termes de gust en sotmetre'ls al fred: per si de cas, els enviem tots a Sibèria com si fóssim Stalin en plena purga soviètica.

La veritat és que hi ha actes de neverisme que podrien considerar-se criminals des d'un punt de vista gastronòmic. L'exemple més clar és el del tomàquet. El fred danya les membranes interiors del fruit i converteix la seva polpa en una pasta insípida i pastosa. Millor tenir-los a temperatura ambient, i en cas d'haver comès l'error de ficar-los a la nevera, deixar-los un dia fora abans de menjar-los, que alguna cosa de gust recuperen.

Encara que no pateixen tant com el tomàquet, en general els fruits estiuencs (préssecs, melons, nectarines, albergínies, carbassons, pebrots) no porten massa bé això de viure un sobtat hivern a la nevera, i palmen en gust i textura a menys de 10 graus. Sempre que siguin peces senceres i en bon estat, intentem tenir-los fora de la nevera. Si es pot, el millor és comprar en quantitats no molt grans perquè no es perdin, tractant de fugir de la cultura de la megacompra mensual a l'hipermercat. On va néixer aquest model? Als Estats Units. I com

són allà les neveres? Monstruosament grans.

Altres fruites a les quals no els agrada gens el fred són les d'origen tropical. L'alvocat, per exemple: la millor manera per acabar menjant un pedrot de color verd és ficant-lo a la nevera quan encara està dur. Millor deixar-lo en un lloc fosc i fresc. Ídem amb la pinya o el plàtan, les baixes temperatures anul·len els enzims que els permeten madurar. Llavors altres enzims comencen a actuar amb més força: uns causen danys cel·lulars (ergo textura pastosa) mentre que, en el cas de la banana, els altres ennegreixen la pell.

Hi ha hortalisses que es poden i s'han d'emmagatzemar fora de la nevera, com les patates, les cebes o els alls. A la nevera, els midons de la patata es converteixen en sucre pel fred, per la qual cosa el seu sabor canvia. Aquest procediment és per tenir-les sempre a les fosques: per a elles i per a les cebes i els alls, jo faig servir unes bosses opaques de tela que es penjen de la paret. Són barates i de veritat que funcionen.

Un error molt freqüent és el de ficar el pa o la brioixeria a la nevera.

Al contrari del que sembla, envelleixen més ràpid allà que en una panera damunt del taulell de la cuina. Si es volen conservar més d'un parell de dies, el millor és congelar en llesques o trossos petits i anar descongelant a la torradora o a temperatura ambient. Els formatges secs i així, perquè ficar-los a la nevera si es consumeixen amb certa rapidesa i es disposa d'un lloc fresc a casa on es puguin guardar embolicats en paper. De fet, menjar-se un formatge d'aquest tipus acabat de sortir del fred és un assassinat gastronòmic similar al del tomàquet.

La xocolata és una altra víctima habitual del neverismo. Llevat que contingui un farciment lactic o faci molta calor, no hi ha cap necessitat de ficar-lo a la nevera. Si poses allà uns bombons o una rajola de xocolata obert, veuràs que li surt una mena de capa blanquinosa: una mostra que la seva textura i sabor han resultat alterats. Una cosa semblant li passa al cafè, per al qual alguns experts desaconsellen del tot el pas per la nevera. I si vols que el pernil ibèric en què t'has gastat una pastura es transformi en el més vulgar dels serrans, no ho dubtis: a la nevera amb ell.

Ficar cereals, llegums, fruits secs, conserves (excepte les semiconserves d'anxoves, que sí que requereixen fred), pasta, farina o sucre a la nevera forma part ja d'un altre capítol: el del disbarat. No hi ha cap necessitat de fer-ho, llevat que ens haguem tornat definitivament bojós.

■ ■ ■

**Grup de teatre
de Vilaplana**

Aproximació meteorològica de la Mussara

■ Eduard Marimon

Fa ja més de tres anys des de que vam posar en marxa l'estació Meteorològica a La Mussara. Aquest període de temps no és climàticament representatiu, per això necessitaríem 30 anys de dades o més, però sí que ens proporciona una primera aproximació als diversos fenòmens meteorològics que hi tenen lloc.

La mitjana anual de temperatures ronda els 10.5°C, amb uns 50 dies de glaçada repartits entre novembre i març. De fred en fa, com correspon a un punt situat a 1000 metres d'altura, però el fet d'estar mirant a mar condiciona i atempera l'ambient respecte a llocs propers geogràficament, com son Capafonts o La Febró on les gelades son molt més nombroses i fortes. Son molt rares les nits tropicals, nits on la temperatura no baixa dels 20°C, i de fet durant aquests tres anys només n'hem registrat 2 ó 3 cada any i sempre només unes dècimes per damunt els 20°C.

De vent també n'hi bufa força a La Mussara, però potser més per la persistència que per ratxes fortes, tot i que cada any s'arriba prop dels 100km/h en algun moment o altre. A Les Airas-

ses tens sempre assegurat el vent, el topònim no pot estar més ben trobat. Una particularitat digne d'estudi és la que es produeix en la direcció del vent. Durant tot l'any el vent bufa quasi exclusivament de dues direccions, o bé de mestral o bé entre sud i xaloc. Tot i que això pot ser més o menys vàlid per tota la zona, a La Mussara aquest efecte és espectacularment marcat, molt més que a altres estacions properes com L'Albiol o Mont-rà, fins el punt de ser un tret diferencial. La rosa dels vents a La Mussara ben bé es podria escapsar i deixar-la en una simple línia que va de mestral a xaloc.

L'acció combinada del vent i el fred produeix sensacions de fred realment importants. La sensació de fred també és una variable que es mesura a l'estació, sent el valor extrem assolit de -22.4°C (3-feb-12) precisament durant l'últim període de fred d'aquest hivern, una entrada de fred siberià. Valors per sota els -15°C s'hi han registrat cada any. Ja sabem tots que el fred apreta allà dalt. Sempre he cregut que el fred del Febrer de 1956 va contribuir d'alguna forma a la despoblació final. Atenent a registres d'altres llocs, aquell febrer es

devien arribar a sensacions properes a -30 amb tota seguretat a La Mussara i durant molts dies seguits. Sens dubte unes condicions molt difícils.

Però si un fenomen meteorològic està lligat a La Mussara és sens dubte la boira. De fet, des del 2008, cada any hem registrat més hores de boira que l'anterior, i sempre per damunt de les 1200 hores de boira anual, bastant més temps que a zones mediàticament famoses de boira com son la plana de Lleida o de Vic. La diferència és que mentre a aquests llocs les boires son d'irradiació i es produeixen quasi exclusivament en situacions anticiclòniques d'hivern, a La Mussara son boires orogràfiques i de condensació i es formen a qualsevol època de l'any. És habitual veure la boira enganxada a La Mussara i a mig camí de La Febró, al Mas dels Frares, ja hi faci un bon sol. Trobo força estrany que donada la insistència de la boira, no se l'hagi batejat mai amb cap nom en particular, o potser és que jo el desconec.

Finalment la precipitació mitjana està al voltant dels 650 litres anuals, tot i que no han estat anys d'excessiva pluviometria, més aviat el contrari. L'any 2011 només vam recollir 409 litres, 158 dels quals caiguts en un sol dia, el 15 de novembre, amb una situació d'inestabilitat de xaloc, el vent que sens dubte ens porta l'aigua a casa nostra.

■ ■ ■

	Valor més alt	Hora	Dia	Valor més baix	Hora	Dia
Temperatura màxima	31.2 °C	12:40	20/08/2011	-4.1 °C	15:05	09/01/2010
Temperatura mínima	22.1 °C	0:15	23/07/2009	-10.9 °C	6:15	03/02/2012
Temp. sensació	32.7 °C	12:20	08/07/2010	-20.4 °C	7:25	03/02/2012
Humitat relativa	100%	0:05	20/01/2012	13%	9:00	07/04/2011
Pressió atmosfèrica	1037 hPa	10:20	19/01/2012	983 hPa	12:20	09/11/2010
Velocitat del vent	114.3 km/h	16:40	24/01/2009	---	---	---
Radiació Solar	1382 W/m2	11:55	05/06/2011	---	---	---
Index UV	12.2	11:40	01/06/2010	---	---	---
Pluja (1 dia)	158.6 l/m2	13:30	15/11/2011	---	---	---
Pluja (10 min)	38.2 l/m2	15:50	08/01/2010	---	---	---

TTLeaks Escàndol al Bingo Solidari

Un nova filtració arribada al TT-LEAKS ens omple d'inquietuds i temors davant de la magnitud de la tragèdia i l'abast que pot tenir!!!

Tenim el document original emès per la Tresoreria de la SS, pel qual s'ha demanat per frau els organitzadors dels darrers Bingos de La Marató de Vilaplana. Sembla ser que les investigacions de la policia han trobat clares vinculacions del cas Millet-Palau de la Música en la trama d'influències i prevaricacions de la xarxa mafiosa local. Eren massa les veus que clamaven al cel per la transparència dels comptes i la gestió-organització de l'esmentat acte social.

Un veí que vol mantenir-se en l'anonimat ens va assegurar que "Estava tot amanyat. S'ho queden tot ells fent sortir els números que volen pels cartrons que els interessin i que prèviament han repartit estratègicament entre els seus"

Amb aquest gran embolic i davant del buit de poder, l'Ajuntament ja ha pres cartes en l'afer. Per això s'ha fet una crida a la ciutadania i ja s'estan començant a rebre les propostes dels nous organitzadors potencials, entre les quals podem destacar:

- Puntaires de Vilaplana Associades (PVA)
- Associació d'homes "los Bingueros"
- Associació d'ex-jugadors del 21
- Associació de dones fumadores "Ca La Sol"

ESPECIAL INFORMATIU

Més inversions (i nova polèmica) al poble!

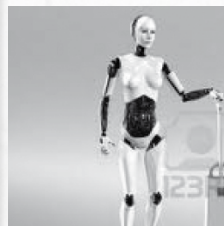
Ja és apunt d'iniciar-se la primera fase del PIXAT (Projecte d'Infraestructures en Xarxa Autònoma de Tarragona).

L'Ajuntament de Vilaplana no para i segueix pel bon camí. Ja fa uns mesos que s'estan ultimant les diferents fases del PIXAT

consistents en la implementació d'un nou sistema de neteja i desinfecció d'abast local-global, que ja tenim a la nostra disposició. L'estrella del projecte, i primera conseqüència de l'esmentat pla d'inversions, ja la podeu veure exposada a l'Ajuntament; es tracta del robot RXN

(Robot Xuclador-Netejador), que no és altra cosa que un artefacte destinat a lluitar contra les caques de gos (i altres bèsties!) que funciona de forma autònoma

i que està destinada a encarregar-se de xuclar les caques i desinfectar la zona que ocupaven (a les fotografies podeu veure quin ha estat el model escollit pel Consistori). El robot està destinat a ser el fuet que es mereixen molts amos de gossos, per castigar aquestes accions incíviques.

L'alcalde T. Bigorra ho ha deixat molt clar: "Aquesta vegada ens hi juguem molt. L'aposta és clara per afrontar aquesta xacra que devasta el nostre poble i corroeix les arquitectures municipals, ja de per si prou escurades! N'estic fins el bigoti! No pararé fins eradicar de soca-rel aquesta pesta "

Per la seva part l'Associació VAGINA (Veïns a l'Aguait d'un Gir Inesperat del Nou Ajuntament) no ha tardat gens a respondre al Consistori amb un clar: "Els nostres gossos tenen el dret de circular lliurement pel poble, i si volen cagar, ho faran! Lliurement!"

Quin merder! A veure com s'acaba tot plegat!

Renaixement de la U.E. Vilaplana!

Ja feia temps que li anaven darrere però no ha estat fins aquesta setmana passada que s'ha pogut fer oficial: El Beken torna a dirigir la nova UE Vilaplana. El mateix entrenador ens ha assegurat al TTM-Esports que "Ha costat molt, però el poble em necessitava i he acudit ràpidament" el President J. Mateu ho aprova "Ens mereixem que torni la llegenda!" i l'alcalde ho beneeix "Si és per qüestió de talonari, l'Ajuntament complirà! Cal revitalitzar l'esport vilaplanenc i entenem que aquesta és l'opció més adequada".

ESPORTS

ÚLTIMA HORA:

Enllestida la TVV

(TELEVISIÓ DE VILAPLANA)

Recentment instal·lada als baixos de la plaça de la riba i aprofitant els repetidors de La Mussara, la TVV ha començat a treballar per començar les emissions amb la celebració de la Festa Major d'octubre. Per això ja estan enllestits els preliminars per instal·lar les antenes al campanar del

poble (veure fotos) També, comencen a prendre forma els càstings per accedir als diferents programes; estem en disposició d'informar als nostres lectors de les següents filtracions:

El programa "La Cuina de les Esplanes" el dirigirà la Maria Rufina

La telenovel·la "El Barranc (de Valldenbàs)" mostrarà els conflictes entre els dos restaurants del poble

Ja està confirmada la primera entrega del "Dr. Slump" amb les noves peripècies horàries del famós metge i la infermera Arale, a la consulta del poble.

El Txinc-Txenc-Magazine ja té assegurada la primera temporada, plena de sorpreses a les tardes de TVV, com sempre amb "molt soroll, però no res"!!!

Finalment, el Grup de Teatre, amb el Director J. Mateu i l'actor F. Garrido al capdavant, estan ultimant els darrers serrells del programa d'humor "Vilaplònia"

El Pepe Xacó reviurà l'inoblidable "Vostè Jutja"

Des del bar del Casal Vilaplanenc s'està treballant amb la MTV per fer la versió rural del RuralTuning (especialitzat en el tunejat de fotos familiars a gran escala)

A la foto veiem un instant dels primers entrenaments i aviat la primera foto

oficial de l'esperat retorn de la U.E. Vilaplana.

L'equip ja ha començat els entrenaments i espera poder recollir els fons necessaris per participar a la RurCup, competició entre els equips més destacats de la comarca.

No es descarta que tan el Guillermo, com el Pitxi, el Tià Victo o el mateix president desempolsin les botes i s'ajuntin a l'expedició per recuperar la U.E. triomfant que tan enyorem!

El consultori de la Tia Ferrereta

Estimada tia,

Fa uns dies que el meu fill arriba molt tard a dormir. Ell ens diu que surt de "par-randa" amb els amics, però em penso que es juga els quartos al joc (ja li he pescat dues o tres llunes).

El cert és que sempre necessita el cotxe i, la veritat, ho he preguntat a les veïnes i totes em comenten que no surten del poble! Algunes diuen que van al bosc de l'Olla. Realment, no sé el què fa ni on, però sempre trobem el cotxe embafat i amb unes bossetes untoses per terra, plenes d'un líquid ben estrany. Últimament l'esperem a la nit i alguna vegada el veiem arribar amb una senyora que no coneixem, fent coses ben rares, com si s'amaguessin d'alguna cosa!

No sabem què fer ni què pensar..., estem ben perduts i desorientats! Per això acudim a vostè perquè ens ajudi en aquesta difícil travessa del desert, que esperem que no duri quaranta anys com li va passar a en Moisès!

Una abraçada molt forta d'una Taure Angoixada.

Benvolguda Taure Angoixada,

No et pensis que el bosc és ple de rovellons, esperant-vos perquè els aneu a trobar. Em fa l'efecte que no parleu gaire amb el vostre fill i que, en conseqüència, us heu posat una bena als ulls que no us deixa veure la realitat. La rovellonera s'ha de trobar i cal bregar.

Escolteu, el vostre fill segurament no es juga els di-

ners que tant us costa guanyar amb les avellanes, sinó que quasi amb tota seguretat el que fa és gastar-se'ls amb vicis forassenyats que el poden portar per viarany més aviat autodes-structius. Mireu, les senyores que fumen

segurament només miren el bony que porta el vostre fill als pantalons per comprovar la potència de la cartera, més que no pas un altra cosa.

Creieu-me, parleu amb ell i feu-li veure que busqui el caliu en alguna entrada del poble i que s'oblidi d'aquestes inversions fora-vila!

Atentament,
La tia Ferrereta.

DISCURS DE LA FESTA HOMENATGE DELS 30 ANYS DEL CASAL VILAPLANENC

■ Junta del Casal Vilaplanenc

Benvolguts socis, amigues i amics, nens i nenes! En primer lloc, moltes gràcies per estar aquí i fer-nos costat.

Avui, 22 de gener de 2012, segon dia de la Festa Major del nostre patró Sant Sebastià, en aquesta ja envellida però entranyable sala d'espectacles, de tants records per molts de nosaltres, l'actual Junta del Casal Vilaplanenc ha tingut a bé organitzar aquesta "Festa Homenatge" per commemorar els 30 anys del Casal Vilaplanenc amb tots vosaltres.

Tanmateix, aquest 30è aniversari, que avui celebrem, si volem ser fidels a la data, en realitat s'hagués d'haver dut a terme el 7 de març de l'any passat. Almenys així queda palès en el Primer Llibre d'actes de la història escrita de la nostra seu social, la qual arrenca així:

A Vilaplana, a set de març de 1981.

Prèvia convocatòria a tots els socis del poliesportiu, es reuniren al local del Cine Modern d'aquesta població, essent les vint-i-dos hores, per tractar dels següents punts:

1r: Actuació detallada de la situació actual i possibles actuacions al poliesportiu.

2n: Aprovació si s'escau dels estatuts del mateix.

3r: Alternatives per a l'elecció de la Junta Rectora.

Amb molta assistència de socis es comença la reunió.

I aquell mateix dia 7, en aquella primerenca assemblea, gràcies a la bona voluntat, generositat, entesa i valors solidaris de tots els assistents, va arribar un dels primers acords:

Després d'un ampli debat i vista la necessitat de la construcció del referit local social del poble, s'acorda per unanimitat en portar a terme la primera fase del dit local, amb l'aportació d'un jornal per títol de soci, i en manca del mateix, la seva equivalència en pessetes, valorat amb 1500.

Més tard, concretament el dia 22 d'aquell mateix mes de març del 81, en segona convocatòria assembleària, amb gran nombre d'assistents, es va realitzar l'escrutini de la històrica Primera Junta Rectora, la qual elegida pel model democràtic de llista oberta.

En el tercer punt de l'ordre del dia cal procedir a l'elecció de la Junta Rectora, que haurà d'estar composta per set membres. Tots els socis majors de 18 anys podran ser elegits i, tindran dret a votar a partir dels 16 anys. El sistema serà de llista oberta. Una vegada informada l'assemblea de les normes a seguir per la dita votació, es manifesta per part dels assistents estar d'acord amb les mateixes, procedint-se a fer l'esmentada votació, la qual un cop fet l'escrutini dona el següent resultat:

1- Josep Virgili Juanpere, 49 vots

2- Ferré Huguet, 43 vots

3- Pascual Torruella Tombas, 21 vots

4- Maria Huguet Mestre, 20 vots

5- Isidre Besora Cabré, 18 vots

6- Josep Mateu Solé, 17 vots

7- Fèlix Mestre Cardona, 17 vots

8- Sebastià Besora Cabré, 17 vots

A causa del triple empat, en Sebastià Besora va demanar ser exclòs de la llista, ja que ocupava la Presidència de la Cooperativa Agrícola. També, en el segon punt de l'ordre d'aquell dia apareixen els dos noms que es van proposar per aquesta seu social.

Per designar el nom a donar al nou centre foren proposades per part de la Mesa dos alternatives Amics de Vilaplana i Casal Vilaplanenc.

Tots ja sabeu, amb quin nom ens vam quedar.

Un any després, al 1982, per primera vegada, es deixen de fer assemblees al Cine Modern de cal Rito i a la Sala Parroquial, i ja es poden fer per fi a la nostra seu social ja habilitada:

A Vilaplana, a vint-i-cinc de setembre de 1982. Prèvia la corresponent convocatòria es reuneixen en Assemblea Extraordinària, al local social de l'entitat a les 10 de la nit...

I també, en aquella assemblea s'anuncià per part del llavors Il·lustríssim Alcalde de Vilaplana, Agustí Ferré, la bona nova de la construcció de la nova pista esportiva, on molts de nosaltres i els nostres fills han jugat hores, dies i anys.

Punt tercer, el Sr Alcalde informa l'Assemblea de la propera construcció d'una pista poliesportiva.

Però per desgràcia d'una família, dels seus amics, de tot Vilaplana en ple, aquell mateix any 82 de trist record, ens va deixar un jove de 23 anys, noble, valent, treballador i comptable d'aquella Junta. I així, consta en acta:

A proposta de l'Assemblea es va fer constar el més sentit condol d'aquesta societat, per la defunció de qui fou membre de la mateixa, Isidre Besora i Cabré:

Per ell, l'Isidre, amic de la infantesa, conjuntament amb dos membres més d'aquella junta que també ens van deixar, el Fèlix i el Pepito, pel seu record, pel seu esforç, il·lusió, empena i curós treball per edificar aquest edifici comú, que avui ens aixopluga, us demanem un fort i emotiu aplaudiment.

I així, any rere any, assemblea rere assemblea, junta rere junta, president rere president, persona rere persona, hem pogut recordar i descobrir, petits fragments que ja formen part del nostre temps i de la nostra història, de la qual, quasi bé sense adonar-nos-en, ja han passat més de 30 anys.

Un temps passat que entre tots: socis, juntes, cafeters, barmans, dones i homes, nens i nenes, siguin d'aquí o d'allà... hem anat construint a força de treball, d'il·lusió i de valors. I s'ha fet pedra a pedra, colze a colze amb unitat, solidaritat i esforç comú. D'aquesta forma, el Casal Vilaplanenc ha anat esdevenint, a poc a poc, un espai de trobada, de reunió, d'encontre, de festa, de balls, de teatre, de banys a la piscina, de descoberta de primers amors, de 24 hores de futbol sala, d'àpats, de vermouths amb pops, de debat, de controvèrsia, de lluita, de participació... en definitiva, de Casa Comuna i de part de la vida pública de tots i cadascun de nosaltres.

Perquè el Casal, com citava el seu primer president, en el passat pregó de la Festa Major d'octubre, l'Albert Ferré Huguet, de Cal Damu:

Va ser el fruit de l'esforç, l'empena i la dedicació de moltes persones, la majoria veïns de Vilaplana. Alguns altres, persones de fora que de forma desinteressada ens van voler donar un cop de mà.

I avui, encara que sigui amb una mica de retard de la data assenyalada, d'aquell inaugural 7 de març de 1981, l'actual Junta vol manifestar públicament el nostre sentit reconeixement i record entranyable a totes les sòcies i socis, així com, de forma destacada, a totes aquelles persones que, durant aquestes tres darreres dècades, han format part de les diverses juntes, les quals han servit per dotar de vida i sentit a aquesta entitat tan representativa del poble.

Per tots aquests motius que hem anat desgranant, o per d'altres, que ara i aquí hàgim pogut oblidar, hem volgut organitzar aquest dinar de germanor per fer-vos partícips a l'entorn d'aques-

tes allargades taules comunes, que volem representar la joia i l'orgull d'haver complert més de 30 anys d'història plegats. Així com, de fer-vos l'entrega d'un petit detall commemoratiu, com a

mostra d'agraïment pel vostre pas com a membres de la junta d'aquesta entitat.

Moltes gràcies i molts anys més de vida per al nostre casal.

Obituari

LA MEVA MARE

■ Tuní Simó

El 23 de gener de 1933 va néixer a Vilaplana la Margarita, filla de la Francisca i el Zacaries al carrer de l'Era número 14. De jove, de casa al tros i del tros a casa... fins que un bon dia va decidir dir a la família que ella volia aprendre de modista.

Començà a anar a estudiar "corte y confección" a Reus, després a Barcelona a continuar els estudis. Allà fou quan començà a fer les primeres feines en aquesta professió.

Quan tornava al poble, amb les amigues, aprofitaven les festes majors dels pobles veïns per anar a gaudir d'una de les seves grans aficions: ballar.

Un dia, no com qualsevol altre, ballant- ballant es va trobar amb el Salvador que també era -i és encara- un gran ballador. L'any 1959 es van casar. La lluna de mel...a Montserrat.

Passaren els anys, van tenir dos fills, bé, fill i filla. La parelleta.

La Margarita cosia i el seu marit feia de cambrer i de moltes més coses i tots dos anaven venent vi que guardaven als baixos de casa seva. Això els portà, a la llarga, a muntar la Bodega del Bon Vi i la Margarida va passar de fer vestits a fer menjars.

Les tapes que feia es van fer famoses al poble i rodalies. Els pops blancs entre d'altres de gustós record. També, com oblidar-ho, els titius. Aquelles tardes amb el porró i la guitarra al reservat...

Ara bé! Mai va deixar la seva vocació i a casa sempre va tenir la cambra de cosir amb un munt de fils i agulles i robes de tots els colors i estampats i la planxa, i els armaris amb botons i botonets i revistes amb patrons i una ràdio i més tard fins i tot una tele, que a vegades quan ja no es sentia ni piu al carrer feia saber que per tard que fos ella encara estava treballant en alguna cosa per cosir o planxar.

Quan la Bodega del Bon Vi va tancar, la Margarita va tornar a tota màquina a aquesta feina. Però com que per a màquina ella, ho va compaginar amb cuidar gent gran.

L'any 2002 li va passar una cosa que li va fer molta il·lusió: el naixement del seu nét, el Nil. Va ser ella qui li va ensenyar a cosir. I cus. I bé. També li ensenyà a fer pastissos. I els fa. I bons.

L'any 2011 ens va deixar, a l'hivern. Feia fred però el record que en tenim és càlid, el d'una dona ferma que va lluitar per tirar endavant la seva família i que se'n va sortir força bé. El d'una dona que sense proposar-s'ho va anar fent la història d'aquest poble i de la seva gent. Una història bonica. Així la recordem.

La Tuní. Vilaplana, març de 2012.

Imatges nadalenques

Ara vénen festes, festes glorioses,
dones curioses, renteu els plats, renteu-los bé,
que Nadal ja ve! (...) (...) Caga Tió o sinó et
donaré un cop de bastó !!!!

IMATGES - NADAL 2011

Tots vau escriure la carta? Els nens sí ! Els més grans,
què no en sabem? O potser no ens ho mereixem?

Exposició de Naixements, cedits per M. dels Àngels Bonet

Exposició de Naixements,
organitzat per la Casa de Cultura a la Sala Parroquial

Els Reis de l'Orient porten coses, porten coses,
els Reis de l'Orient, porten coses per la gent

Concert de Nadal a càrrec dels Amics de la Cançó

Magnífica lectura de textos
de la rapsode Maria Mestre

VILAPLANA

Els artistes: Ramon Anglès, Carme Santana i Imma Vilella.

Santes Creus.

■ La Redacció

Una picada d'ull als veïns... Pessebre de l'Aleixar.

SEI Ramon Anglès de tota la vida que fa uns pessebres fantàstics. Abans només els feia a casa, quasi sempre a dalt, a la sala. Grans i molt treballats.

Des de fa 12 anys però, els va començar a fer a l'església de Sant Martí de l'Aleixar. El seu poble, es clar!

Ha tocat tots els temes i ha reproduït tota mena de

paisatges i recons, tant de l'Aleixar com dels voltants.

Aquest any li va tocar a Santes Creus, ja que és el poble on Mossèn Manel Fuentes es va estrenar com a capellà.

Un treball precís i complert. No hi manca detall. Cada any s'adapten les figures al paisatge i al tema. Tot fet, confeccionat i pintat completament a mà.

Realment, un gran artista i un resultat magnífic.

EL PULSÒMETRE

**B
A
I
X
A**

FESTA MAJOR DE SANT SEBASTIÀ

Baixa la Festa Major de Sant Sebastià, ja que l'escassa oferta d'activitats del programa de festes és un fidel reflex de la poca implicació popular que generen els actes d'aquesta Festa Major d'Hivern.

**P
U
J
A**

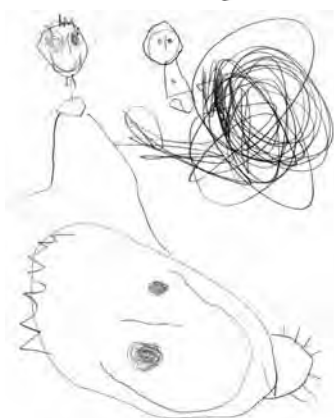
BINGO DE LA MARATÓ DE TV3

Puja el Bingo de la Marató que en la seva última edició va recollir 2.200 euros. Aquest donatiu serà destinat a l'estudi per la regeneració i transplantament d'òrgans i teixits.

Cal felicitar i encoratjar l'Associació de Dones que amb el seu esforç, tenacitat i constància han consolidat aquest Bingo com una de les activitats de caire solidari amb més participació ciutadana a Vilaplana.

LA FRESCA

Dibuixem
LA VELLA QUARESMA

MARTÍ- 3 ANYS

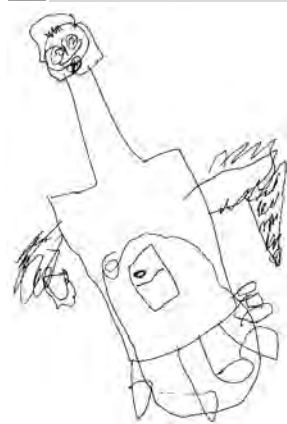
MERI - 3 ANYS

LEO RAPPU - 3 ANYS

CRISTIAN - 4 ANYS

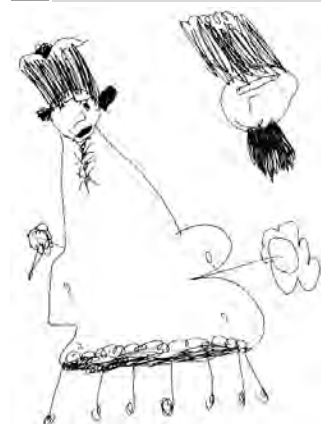
OSCAR- 4 ANYS

PAU- 4 ANYS

SÍLVIA - 4 ANYS

YASMINE. - 4 ANYS

ANNA, T - 5 ANYS

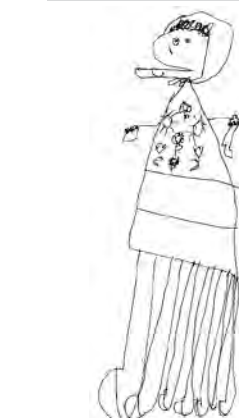
DIANA - 5 ANYS

MÚRIA - 5 ANYS

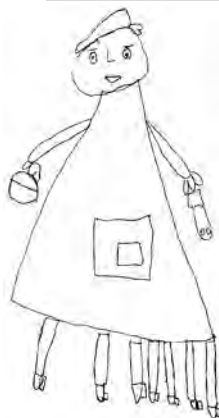
QUIM - 5 ANYS

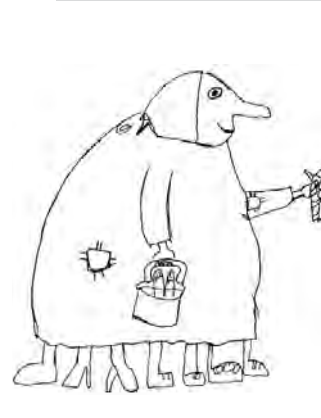
SÍLVIA. - 6 ANYS

MARIONA - 6 ANYS

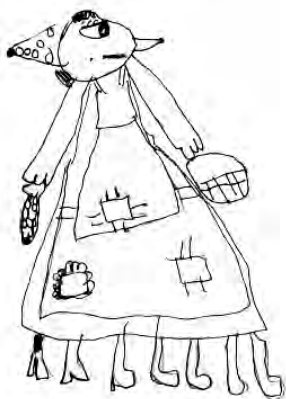
MONTSE - 6 ANYS

OT. - 7 ANYS

PAU - 7 ANYS

ANNA A. - 8 ANYS

ARIADNA - 8 ANYS

SANDRA. - 8 ANYS

AINHOA - 9 ANYS

ANNA, M - 9 ANYS

JOAO. - 9 ANYS

MARINA - 9 ANYS

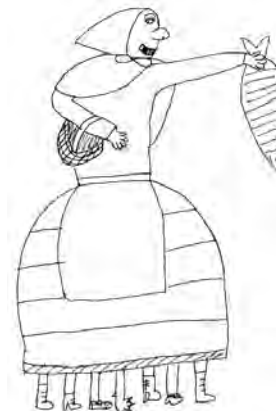
ÀLEX - 11 ANYS

JUAN - 11 ANYS

MIREIA - 11 ANYS

OLGA - 11 ANYS

PERE - 11 ANYS

SERGI - 11 ANYS

ACHRAF - 12 ANYS

Esperem els vostres dibuixos que escollireu per al proper número de la revista.

El dia 23 de gener els nens i les nenes de primària de la Zer Baix Camp Nord vam rebre una visita molt especial : l'escriptor i poeta Ricard Bonmatí. Molts de nosaltres ja en coneixiem alguns dels seus poemes i ens en vam aprendre de nous per recitar-los aquell dia.

En Ricard ens va fer viure una estona màgica, fantàstica i divertida amb els seus poemes i històries. Els nens i les nenes de la classe dels Detectius us expliquem què és el que més ens va agradar d'aquesta experiència.

Piranya

El Ricard Bonmatí ens va explicar un poema que em va agradar moltíssim que es diu 'Piranya' i és aquest.

A qui vora nostra es banya
quan ens ve de gust fer un mos
peladet com una canya
sense carn li deixem l'os.

Joao / 9 anys, 3r pri

La bruixa

El Ricard Bonmatí és un poeta que va escriure un poema a la seva dona. Deia coses molt gracioses i explicava que passava tantes aventures que havia perdut el conte.

El que més em va agradar es quan li va fer un poema a la seva dona que es titulava la bruixa.

Anna A./ 8 anys, 3r pri

Com més serem més riurem

En Ricard Bonmatí se'ns van presentar, després ens va recitar uns poemes molt divertits. Nosaltres li vam recitar dos poemes que es deien 'Piranyes' i 'Com més serem més riurem'.

Em va agradar molt el 'Com més serem més riurem' perquè era llarg, bonic i divertit.

Ariadna / 8 anys, 3r pri

Què li va passar...?

A la Sandra i a la Marina ens va agradar la història 'què li va passar?'. Li va passar... que quan en Ricard Bonmatí va anar a un càmping amb la seva família, els seus fills i la seva dona van intentar agafar una papallona. Però no ho van fer agafant una xarxa o un caçapapallones i atrapar a la papallona sino amb mel. Es va posar una punteta al dit i la papallona va anar-hi!

Sandra, 8 anys i Marina, 9 anys / 3r pri

El cuc de terra

Els nens de primer i segon de l'Escola Cingle Roig vam recitar un poema perquè ens va agradar molt. El poema es diu 'cuc de terra':

S'empassa terra per davant
se'n queda allò que li convé
treu per darrera el fang sobrant
com un xurret de pastisser

Ot, 8 anys / 2n Pri

L'Olla

Hi havia una nena que va anar a buscar mores i va aparèixer una bruixa que li va demanar que li donés mores i li va donar totes.

La bruixa li va donar una olla que li deies 'olla cou' i feia flam i si li deies 'olla atura't' parava de fer flams.

Pau, 8 anys i Mariona, 6 anys
2n i 1r Pri

El Follet

A mi em va agradar molt el conte del follet.

Era un senyor que ho tenia tot desordenat i el follet a la nit li ordenava tota la casa.

Montse, 8 anys / 1r Pri

■ Els detectius

Escola Cingle Roig

Vilaplana, 28 de febrer de 2012

Esquiada Jove

■ Grup de Jovens

Aquest any el Grup de Jovens va organitzar l'esquiada el primer cap de setmana de febrer a Andorra, concretament a Pas de la Casa, tocant gairebé a França. Però aquella setmana va tenir unes característiques especials ja que va coincidir amb els dies de més fred de l'onada siberiana. Així doncs, divendres a la tarda sortíem gairebé una trentena de joves disposats a esquiar. Després d'unes quantes hores de trajecte va arribar a quarts de 12 de la nit a Pas de la Casa, amb un clima gèlid, sensació tèrmica de -25 graus, l'autobús no podia entrar al poble, així que ens va haver de deixar a l'entrada del poble i vam haver de tirar cap als apartaments carregats de maletes, esquís, etc. No cal dir que la pujada fins a l'apartament va ser horrible: entre el fred que feia, els carrers nevats i nosaltres arrossegant les maletes es va acabar convertint en una autèntica gincama. Finalment vam arribar a l'allotjament.

Dissabte tocava esquiar però els responsables de GrandValira van decidir no obrir les pistes degut al vent que feia, ja que a les cotes més altes la sensació tèrmica arribava als 35 graus sota zero. Així que vam aprofitar el dia per passejar pel poble i anar de botigues.

L'endemà, després de solucionar un problema amb els forfets vam poder esquiar. Tot i que ja no feia tant de fred, a mig matí va començar a nevar intensament i la visibilitat no era molt bona. Almenys vam poder matar el cuquet... A les 6 vam sortir de Pas de la Casa cap a Vilaplana, on vam arribar a les 11 del vespre.

■ F. Mariné

Avui farem un passatemps nou.

Heu de posar tots els nombres, des de l'1 al 94, en aquestes caselles, de manera que cada nombre estigui tocant-se (en horitzontal, en vertical o en diagonal) amb el seu consecutiu. Dit d'una altra manera: el número 27, per exemple, s'ha de tocar amb el 26 i el 28; el número 28, s'ha de tocar amb el 27 i el 29; ... i així amb tots els nombres fins el 94, que és l'últim.

I un consell: no comenceu ni pel primer ni pel darrer. Sort!

			49	47	94		43	91	
				46					
54			66		45			41	
	70					81			86
56		71						83	
				76				33	
		58	75	74	1			32	
		59				21	28	27	30
	9		12	14		20			
					16	17			

7a Galeria

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Els nostres carrers

CARRER
Dr. MARCH

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÓS

